

บทที่ 7
ทองคำ ค.ศ.1851-1861

7.1 การขุดทองคำ

7.1.1 ผู้ค้นพบและเขตขุดทอง

ในเดือนมกราคม ค.ศ.1851 E. H. Hargraves ได้เดินทางกลับมา Sydney จากแหล่งทองคำในแคลิฟอร์เนีย ถึงแม้ว่าเขาไม่มีความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับธรณีวิทยา แต่เมื่อเขาเปรียบเทียบกับแคลิฟอร์เนียกับที่เขาพบเห็นใน New South Wales เมื่อ 18 ปีก่อนแล้ว เขาก็สรุปว่าจะต้องมีทองคำแน่นอนในออสเตรเลีย เมื่อเขามาถึง Sydney เขาได้บอกกับเพื่อน ๆ ถึงความคาดหวังของเขา และมีเพื่อนคนหนึ่งว่าเขาเป็นบ้าไปเสียแล้ว แต่เขาก็ไม่สนใจข้อความเย้ยหยันของเพื่อน ๆ เขาได้เดินทางออกจาก Sydney ไปยัง Bathurst เขามีนายพรานร่วมเดินทางไปด้วย ชื่อ Lister เขาและนายพรานเดินทางไปตามลำน้ำ Macquarie ไปตามสาขาหนึ่งของแม่น้ำแห่งนี้ และเดินทางเรื่อยไปตามทะเลสาบที่ไหลลงสู่แม่น้ำนั้น ในที่สุดก็พบภูมิประเทศที่น่าค้นหา เขามองกับ Lister ว่าทองคำอยู่ที่ใต้เท้าของเขาทั้งสองคนนี่เอง แต่พราน Lister ไม่เชื่อและก็เยาะเย้ยเขาเหมือนกับคนอื่น ๆ ใน Sydney ดังนั้น Hargraves ก็พิสูจน์คำพูดของตนโดยเอากะทะตักดินขึ้นมาจนเต็ม แล้วนำไปล้างในน้ำ และพร้อมกับอุทานว่า "นี่ไงละ นี่เป็นวันที่ควรจดจำในประวัติศาสตร์ของ New South Wales ว่าฉันจะได้เป็นบารอน เธอจะได้เป็นอัครวิมลและม้าแก่ของฉันจะถูกสถาป และจับใส่ในกล่องแก้ว และส่งไปยังพิพิธภัณฑ์อังกฤษ"¹ ในตอนขากลับไปยังโรงแรมที่ Guyong ในคืนนั้น Hargraves ได้บันทึกความทรงจำเกี่ยวกับการค้นพบทองคำของเขาแล้วส่งไปยังรัฐมนตรีว่าการต่างประเทศ สำหรับอาณานิคมชื่อ Deas Thomson ผู้ซึ่งเมื่อทราบแล้วก็ได้ประกาศเรื่องการค้นพบทองคำในหนังสือพิมพ์ Sydney Morning Herald ในวันที่ 15 พฤษภาคม ค.ศ.1851

ทันใดนั้น ชาวเมืองพากันตื่นตื่นต่อข่าวดังกล่าวนี้ แต่รัฐบาลและนายจ้างกลับพากัน
 หวาดหัวนี้ ทั้งนี้เพราะคนงานจำนวนมากพากันละทิ้งงาน และมุ่งที่จะไปหาทองกัน ส่วนราคา
 อาหารตลอดจนเครื่องมือเครื่องใช้ที่จะอำนวยความสะดวกในการขุดทอง เริ่มมีราคาแพงขึ้น
 จะเห็นได้จาก แ่งขึ้นราคาเป็นต้นละ 30 หรือ 35 ปอนด์ ขนมันงาช้างปอนด์ละ 6 เพนนีถึง
 8 เพนนี ร้านค้าก็เริ่มนำสินค้าสำหรับใช้ในการขุดมาขาย ไม้เท้า เสื้อเชิร์ต ผ้าขนแกะสีน้ำเงิน
 และสีแสด หมวกแคลิฟอร์เนีย เข็มซีกหนึ่ง รองเท้าบูทเข้าเหมือง และผ้าห่มสำหรับไปตั้งแคมป์
 บนทางเท้ามีการเอาของมาขายเลหลังกันมากมาย เช่น ไม้ซุง ไม้เคาะ กะทะ หม้อ และแคร่
 ที่ทำจากเวอร์จิเนีย ในระยะที่มีการค้นพบทองคำนี้ จะมีรายงานข่าวที่เกินความจริงแพร่สะพัดไป
 ทั่วเมือง เช่น ข่าวเกี่ยวกับทองคำจำนวนมากที่ขุดได้จากพื้นดิน หรือบางทีก็กล่าวว่า ก้อนทอง
 อยู่ในระดับที่ตื้นมาก อยู่ใต้ผิวดินคอยเพียงแต่ให้นักขุดทองคนแรกไปขุดเท่านั้น เช่นนี้เป็นต้น

พอถึงเดือนสิงหาคม ผู้คนผู้หันเหความสนใจเรื่องทองคำไปยังแหล่งใหม่ที่
Melbourne ทั้งนี้เพราะในเดือนนั้น T. Hiscock ได้ค้นพบที่ที่อุดมสมบูรณ์ไปควย
 ทองคำที่ **Ballarat** ผู้คนพากันตื่นตื่นมาก สังเกตได้จาก การที่ **Melbourne**
 และ **Gedong** แทบจะไม่มีผู้คนเหลืออยู่เลย กระทั่งถูกทิ้งให้ร้าง ธุรกิจถูกทอดทิ้ง
 เรือในอ่าว **Port Phillip** ก็ทอดสมอทิ้งไว้ไม่มีคนทำงาน แม้แต่ผู้บังคับการเรือก็มัก
 ยอมรับว่าถูกเรือหายไปหมด ซึ่งเป็นภาวะที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ด้วยเหตุนี้เองผู้บังคับการเรือก็มัก
 จะรวมกลุ่มกับถูกเรือ แล้วออกเดินทางไปขุดทองคำด้วยกัน มีเพียงไม่กี่ครอบครัวที่ยังเอาคนใช้ไว้
 ทำงานบ้านได้ในระยะที่มีการตื่นทองครั้งแรกในระหว่างเดือนสิงหาคมใน **Melbourne**
 แต่ในเดือนธันวาคม มีจำนวนหลายคนที่พบว่าชีวิตของการเป็นนักขุดทองไม่เหมาะสม จึงเดินทาง
 กลับมาประกอบอาชีพเดิม สำหรับพวกเสมียนและคนที่เฉื่อยชาผู้เคยทำงานในที่ที่มีสวัสดิการดีแล้ว
 ก็ไม่เต็มใจที่จะออกไปเสี่ยงกับการขุดทอง การขุดทองกลับจึงถูกหรือเป็นที่สนใจสำหรับนักงมัญภัย
 และคนที่มึนร่างกายแข็งแรงล่าสัน ฉะนั้นในเดือนมกราคม ค.ศ. 1852 ก็มีคนจำนวนมากพอที่กลับ
 มาทัศนและตามฤดูกาล และในเดือนมีนาคมก็มีคนเพียงพอที่จะกลับมาทำการเก็บเกี่ยว

ในเดือนตุลาคม ค.ศ. 1851 คนที่มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดที่กำลังซุกซ่อนอยู่ก็รายงานมาว่า การค้นพบทองคำเป็นโอกาสอันบริสุทธ์ แต่คนอื่น ๆ ในเขตซุกซ่อนกลับพากันสิ้นศรัทธาให้กับผู้ที่มีความคิดเหลวไหลที่หวังว่าจะรวบรวมทองคำเป็นจุก ๆ โดยใช้แรงงานจำนวนน้อย พวกหลังนี้ ในไม่ช้าก็เดินทางกลับเข้าเมืองซึ่งเขาต้องครวญครางถึงความเหนื่อยยากในการทำงาน แต่อีกฝ่ายหนึ่งซึ่งเป็นพวกที่มีเครื่องมือพร้อม เป็นผู้ที่สามารถอดทนกับการทำงานหนักเป็นเวลา 3 หรือ 4 เดือน และเป็นคนที่อดทนต่อความลำบากต่าง ๆ คนประเภทนี้มักจะได้รับความสำเร็จเนื่อง ๆ อาจกล่าวได้ว่า คนที่มีร่างกายกำยำล่ำสันเป็นผู้ประสบความสำเร็จ ในขณะที่ผู้ที่ได้รับการศึกษา ได้รับการอบรมกลม่อมเกลามา มักจะพ่ายแพ้ก่อนที่จะบรรลุเป้าหมาย

7.1.2 สภาพความเป็นอยู่ในเขตซุกซ่อน

สภาพความเป็นอยู่ในบริเวณซุกซ่อนในสมัยแรกนั้นยังมีสภาพที่ล้าหลังอยู่ กล่าวคือ นักซุกทองจะอาศัยอยู่ในเต็นท์ งานบ้านและการจัดหาอาหารก็จะแบ่งหน้าที่ให้นักซุกทองพวกหนึ่งเป็นคนทำ หรือไม่กี่เป็นหน้าที่ของพวกภรรยา การสร้างเต็นท์ค้ำหรือกระท่อมก็ค้ำสร้างเหมือนของคนป่า คือ เอาผ้าดิบมาปรมาสองสามหลา จับชิงกับเสาไม้กั้น นักซุกทองต้องการกันลมหรือฝนให้มากที่สุด พวกนักซุกทอง ไม่ได้โกนหนวดโกนเครากัน ฉะนั้นจึงกลายเป็นที่นิยมกันในหมู่คนที่แสวงหาโชคลาภด้วยจิตใจที่เด็ดเดี่ยว ในบริเวณเขตซุกทองนอกจากมีเต็นท์ที่พักอาศัยแล้ว ก็เป็นเต็นท์ของพวกชายของ เช่นชายเหล่า และบางครั้งก็มีเต็นท์ของพวกโสเภณีด้วย ในหนึ่งสัปดาห์นักซุกทองจะทำงานเป็นเวลา 6 วัน โดยทำงานตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นจนพระอาทิตย์ตก แต่ในวันอาทิตย์คือวัน Sabbath พวกที่ไม่สนใจศาสนา ก็จะแต่งตัวโก้ทำตัวสบาย ส่วนพวกที่เลื่อมใสในศาสนาก็จะรวมกลุ่มกันฟังพระที่นั่งบนขอนไม้ ทำหน้าที่เป็นผู้นำในการร้องเพลงสวด หรือท่องบ่นในเรื่องความเชื่อในการฟื้นคืนชีพของคนที่ยายแล้วและชีวิตในโลก

7.1.3 วิธีซุกทอง

นักซุกทองส่วนมากจะทำงานกันเป็นกลุ่ม ๆ กลุ่มละ 4-6 คน ซึ่งมีการจำแนกงานกัน ดังนั้นคือคนหนึ่งจะทำหน้าที่ขุด และตักดินออกจากหลุม อีกสองคนจะใช้ร็อล้อเกี่ยวขนดินจากหลุม

ไปยังแม่น้ำซึ่งสมาชิกคนอื่น ๆ ของกลุ่มจะทำหน้าที่แกว่งร่อน จนกระทั่งทองแยกออกมาจากดิน นักขุดกลุ่มหนึ่งบางทีก็ขุดทองได้ 1 ออนซ์ใน 1 วัน ซึ่งทองจำนวนนี้พอค่าที่มาซื้อที่บริเวณนี้อาจจะให้ราคา 3 ปอนด์ ถ้าขายโดยตรงให้กับผู้ชำนาญตรวจแร่ของรัฐบาลใน Melbourne หรือ Sydney เขาก็จะขายได้ในราคาออนซ์ละ 3 ปอนด์กับอีก 6-10 ซิลลิง

งานขุดทองจะเริ่มภายหลังจากที่ไคร้รับประทานอาหารเช้าซึ่งมีเสื่อกกับน้ำชาแล้วก็พร้อมกับเสียมที่ไซซัค เกวียนและรถเข็นทรายล้อเคียว และแคร่คาน ก็เริ่มทำงานกันด้วยความจริงจัง ในขณะที่มีการขุดทองกันอยู่ มีบ่อยครั้งที่มีคนตะโกนเสียงดังลั่นให้มาประชุมกันและมีประธาน ซึ่งเลือกมาจากนักขุดเป็นผู้พูด ประธานคนนี้จะไต่ขึ้นไปอยู่บนคอไม้ และคอยเตือนให้ทุกคนคำนึงถึงผลประโยชน์ของตนด้วยการให้รักษากฎเกณฑ์ระเบียบวินัยในการขุดทอง

7.1.4 สภาพในเมืองขณะมีการขุดทอง

ในขณะเดียวกัน ชีวิตในเมืองก็กำลังอยู่ในลักษณะของ "บ้าทอง" หนังสือ Melbourne Argus ได้บรรยายไว้ว่า ผู้หญิงสาว ๆ ซึ่งผู้เป็นพ่อไต่ไปอยู่เขตขุดทอง Bathurst ก็เริ่มสวมหมวกยี่ห้อใหม่ ๆ บางทีก็ถือร่ม และวางท่าเหมือนตุ๊กตาทายางของอินเดีย นอกจากนี้หญิงกลางคนหลายคนที่เคยที่เคยเป็นที่เคารพนับถือ และสงบเสงี่ยมเยือกเย็น แต่ในระยะนี้กลับปรากฏตัวตามถนนหนทาง ในเสื้อผ้าที่ทำด้วยไหมที่มีสีสรรฉูดฉาดบาดตา และใส่ผ้าหอมฉุยจนคนที่เดินผ่านไปมาไต่กลิ่น ฝ่ายพวกนักขุดทองที่ประสบความสำเร็จพร้อมกับหญิงสาวก็จะมานั่งในโรงเคี่ยมชั้นต่ำ ในมือหนึ่งถือชนบทกร้าใหญ่ และอีกมือหนึ่งถือเหล้า เขาจะออกปากเสียงเหล่าแก่ทุกคนที่เขาพบ นายแพทย์ท่านหนึ่งที่ Geelong ไต่เปรียบเทียบความบ้าทองดังกล่าวเหมือนกับอาการของไซ้ ซึ่งคนไซ้จะแสดงออกโดยไม่มีอาการหุค นอกจากนั้นคนไซ้ประเภทนี้ก็จะแสดงความกังวลใจ และความไม่อยากทำงาน นายแพทย์ผู้นี้ยังทำนายอีกว่าความตื่นเต้นดังกล่าวนี้ จะจบสิ้นลงด้วยความมึนเมา อย่างไรก็ตามส่วนใหญ่ในบริเวณขุดทองก็ยังคงมีความเป็นระเบียบเรียบร้อยและมรรยาทที่ดีงามอยู่ ในขณะที่ในเมืองพวกนักขุดทองพากันใช้เงินทองกันอย่างลุ่มลุ่มสุ่ยสุ่ยและหาความสุขความพอใจชั่วครู่ชั่วยามเท่านั้น

7.1.5 การจัดระเบียบการปกครองในเขตซุกทอง New South Wales

มีความจำเป็นที่จะต้องดูแลและรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยในเขตซุกทอง
 คังนั้น รัฐบาลอาณานิคม **New South Wales** จึงต้องแต่งตั้ง กรรมการธิการชั้นดูแล
John Richard Hardy เป็นหัวหน้าเจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่ที่ **Parramatta**
 เขาได้รับการแต่งตั้งให้เป็นกรรมการเขตซุกทองคนแรกใน **New South Wales**
 ใน ค.ศ.1851 เขาได้รับคำสั่งให้ปฏิบัติหน้าที่คังนี้คือ จัดกองกำลังตำรวจมาประกบคุ้ม
 ตำรวจจำนวน 10 คน ทำหน้าที่ออกใบอนุญาตให้นักซุกทอง โดยเสียค่าใบอนุญาตเป็นจำนวนเงิน
 30 ชิลลิง ต่อระยะเวลาซุก 1 เดือน เป็นผู้ที่ต้องคอยสร้างสันติสุขและระงับเหตุร้าย เขาเป็น
 บุรุษที่เก่งกาจสามารถ ได้รับความชมเชยจากคนร่วมสมัยทั่วทุกชั้นของสังคม เมื่อเปรียบเทียบ
 เขตซุกทองระหว่าง **New South Wales** กับเขตซุกทองใน **Victoria** แล้ว
 จะเห็นได้ว่า ในเขตซุกทองใน **New South Wales** ในช่วงระยะเวลาปี 1850 เศษ
 มีแต่ความสงบสุข มีเหตุมีผลและปราศจากความยุ่งยากทางการเมือง ทั้งนี้ก็เพราะส่วนสำคัญก็คือ
 แบบแผนการปกครองที่ **Hardy** ได้สร้างเอาไว้นั่นเอง

การทำงานของเขาก็คือทำตั้งแต่ 9 นาฬิกาในตอนเช้า จนกระทั่งพระอาทิตย์
 ตกคืนไม่มีเวลาพักเลย เขาเดินไปตามกลุ่มซุกทองต่าง ๆ ทั้งในเขตที่เป็นห้วยหนอง และ
 แม้แต่เขตที่เป็นเหมืองเขาสูง จับคนเข้ากลุ่มกัน และจกรายชื่อ ชั่งน้ำหนักทองที่ซุกได้ และทำเครื่อง
 หมายเขตซุกทองให้ และบางครั้งก็ยุติข้อพิพาท ซึ่งเป็นงานที่น่าเบื่อหน่าย เขาได้รายงานให้แก่
Deas Thomson ซึ่งเป็นรัฐมนตรีว่าการต่างประเทศแห่งอาณานิคมเกี่ยวกับภาวะของ
 ของนักซุกทองว่า ไม่ค่อยจะมีเรื่องยุ่งยากเกิดขึ้นเลย ทุก ๆ คนยินดียอมรับคำตัดสินของเขา
 โดยไม่มีคำบ่นเลย และไม่พยายามจะไขความรุนแรง ตัวของเขาเองก็ไม่สวมเครื่องแบบตำรวจ
 ในขณะที่ปฏิบัติงาน เพราะเห็นว่าไม่จำเป็น และทุกสิ่งทุกอย่างมีความเป็นระเบียบเรียบร้อยคิ
 กิริยามารยาทที่สงบเยือกเย็นก็เหมือนกับอยู่ในเมืองของอังกฤษที่สงบที่สุดที่กว่าได้ ไม่มีการ
 คีมสุรากันและไม่มีการจลาจลกันเลย สิ่งที่สร้างความทราใจก็คือมีการทำร้ายร่างกายเพียงเล็ก ๆ

น้อย ๆ เท่านั้น ฉะนั้น เขาจึงไม่ต้องการกองกำลังเพิ่มเติมแต่อย่างใด เพราะไม่มีความจำเป็นเลย

7.1.6 การจ้กระเบียบการปกครองในเขตชุกของ Victoria³

ในเดือนตุลาคม รัฐบาลแห่งอาณานิคม Victoria ใ้รับจัดการให้มีรัฐบาลขึ้นปกครองอาณาบริเวณที่มีการชุกของ ทุกแห่งต้องอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของผู้เป็นกรรมาธิการหัวหน้า (Chief commissioner) และกรรมาธิการหัวหน้าก็จะมีกรรมาธิการผู้ช่วย (assistant commissioner) ดูแลแต่ละท้องที่ กรรมาธิการเหล่านี้มีหน้าที่รักษาฎระเบียบวินัยในบริเวณที่มีการชุกของ กล่าวคือจะไม่อนุญาตให้ใครชุกค่นหาทอง หรือเคลื่อนย้ายจากที่ใด ๆ ทั้งสิ้น ถ้าหากไม่จ่ายค่าใบอนุญาตในละ 1 ปอนด์ 10 ซิลลิงต่อเดือน และใบอนุญาตต้องนำมาแสดงให้กับกรรมาธิการเมื่อต้องการดู หรือให้กับผู้ที่ได้รับมอบอำนาจจากรัฐบาล ถ้าผู้ใดไม่มีใบอนุญาตมาแสดงก็จะถูกปรับ ต่อมาใน Victoria ค่าใบอนุญาตเปลี่ยนแปลงคือ นักชุกทองจะต้องเสียค่าใบอนุญาตดังนี้ 1 เดือน เสีย 1 ปอนด์ 3 เดือน เสีย 2 ปอนด์ 6 เดือน เสีย 4 ปอนด์ หรือ 1 ปี เสีย 8 ปอนด์ ส่วนเจ้าของร้านต้องเสียค่าใบอนุญาตอีกอัตราหนึ่งคือ 3 เดือน เสีย 15 ปอนด์ 6 เดือน เสีย 25 ปอนด์ หรือปีละ 50 ปอนด์ พวกนักชุกทองและ เจ้าของร้านพากันบ่นด้วยความไม่พอใจว่า ค่าใบอนุญาตแพงเกินไป และเปรียบเทียบอีกกว่า ใบอนุญาตของพวกเขาแพงกว่าที่พวก squatters จ่ายค่าที่ดิน 20 ตารางไมล์เสียอีก และยังเสริมอีกว่า squatters ใ้เปรียบกับนักชุกทองมากเพราะเสียค่าที่ดินถูกกว่าแล้ว squatters เองก็ไม่ใ้ใครคนยากจนเหมือนพวกนักชุกทอง ถึงจะมีเสียงร้องเรียนด้วยความไม่พอใจก็กล่าว แต่รัฐบาลของ Victoria ก็ยังคงมีความจำเป็นที่จะต้องเก็บค่าธรรมเนียม เพื่อจะใช้จ่ายในการปกครองที่ดินที่ชุกทอง และยังไปกว่านั้นก็คือ ทรามานานที่สภาสูงซึ่งมีสมาชิกเป็นพวกที่คอยคักค้ำนักชุกทองคอยระงับการหาเงินเข้ารัฐบาลด้วยวิธีอื่น จึงอ้างว่าไม่มีทางเลือก และมีความจำเป็นจะต้องเก็บค่าธรรมเนียมจากนักชุกทองต่อไป เมื่อเป็นเช่นนั้นนักชุกทองก็ต้องอยู่ในสภาวะค้ำถ่วงกันไป

ในตอนต้น การปกครองบริเวณซุกทองก็ทำงานไคยลี้ ผู้สังเกตการณ์หลายคน ชมเชยความเป็นระเบียบเรียบร้อยในบริเวณดังกล่าว นักเขียนคอลัมน์ไคยลี้กล่าวขอบคุณพระเจ้า ที่นักซุกทองไม่เหมือนกับพวก Yankees ในแคลิฟอร์เนีย ซึ่งที่นั่นใช้กฎหมายเกี่ยวกับจรรยาบรรณ ความความเห็นของผู้สังเกตการณ์ คนหนึ่ง กล่าวว่า เมื่อไคยลี้จรรยาบรรณถึงภูมิหลังทางสังคมแล้วทุกคน มีความประหลาดใจทั้งนั้น แม้ว่าพวกเขาจะไม่เหมือนกับสภาพภูมิทัศน์ก็ตามที่ อย่างไรก็ตาม ณ เขตซุกทองมักมีคนตายบ่อย ๆ ซึ่งตาย จากภัยธรรมชาติ เช่น ตกต้นไม้หรือถูกกำแพงดินพังทับ หรือบางทีก็ตายเพราะเส้นโลหิตในสมองแตกทั้งนี้เพราะทุกคนทำงานหนัก และเกิดความตื่นเต้น ตลอดเวลาในชีวิตประจำวัน ในเขตซุกทองนี้ผู้เป็นหมอบและพระก็ทำงานเพื่อทองคำด้วยเหมือนกัน พระที่ไว้เครามักจะดื่มเหล้าในขณะที่ทำการสอนหรือเทศน์ในวันอาทิตย์ สำหรับในเวลาค่าคืน ในบริเวณซุกทองจะมีวงดนตรีคอยเล่น เพลงที่ครึกครื้นและมีชีวิตชีวา ในขณะที่เดียวกันก็จะมีเสียง โห่ร้องของนักซุกทองที่ประสบความสำเร็จ และบางทีก็มีเสียงร้องครวญของคนที่ย่ำแย่ เพราะ ประสบความสำเร็จในการหาทอง เสียงต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้สภาพของเวลาค่าคืนเป็นสิ่งที่น่า รังเกียจและน่าขยะแขยง

7.1.7 การลงโทษในเขตซุกทอง

สำหรับเรื่องการโจรกรรมนั้นมันน้อยมาก ส่วนการฆาตกรรมยิ่งหายาก เพราะคน ปลายถูกรื้อ คนจำพวกซี้ซลาดได้จากไปแล้ว ส่วนพวกทำคนเป็นกาฝาก คนฉ้อโกงยังมีไม่มากนัก และนักซุกทองที่ยังคงซุกทองอยู่ ส่วนมากก็เป็นผู้ที่มียาได้คืออยู่แล้ว ซึ่งไม่รวมกับโชคที่เขาได้รับ เมื่อมาซุกทอง

อย่างไรก็ตามที่ไคยลี้กฎหมายใช้ไม่ได้ผล พวกนักซุกทองจะมีมาตรการการลงโทษ กันเองแก่ผู้ที่มาขโมยทองจากเพื่อนนักซุกทองด้วยกัน เช่นเมื่อต้นปี 1852 นักซุกทองในเขต ซุกทองที่ Victoria จัมขโมยไคยลี้คนหนึ่ง มีการตกลงกันว่าจะใช้มาตรการลงโทษ ประการใดที่เหมาะสม บางคนต้องการมัดเขากับต้นไม้และเขียนด้วยเชือก บางคนต้องการให้ทำ จมน้ำตาย แม้จะทราบดีว่าจะหาน้ำที่ไหนให้เพียงพอ ก็กับการให้คนจมน้ำตาย บางคนก็ต้องการ

เอาหินขว้างปาให้เกิดเจ็บปวด ในที่สุดก็ตกลงจับขโมยคนนี้ไป มีคัทธมยางและจับเบลี้อย
หลังจากนั้นก็เขียนหลังค้ายี่ห้อหนาค้างนี้ ทำให้เขาเดินไม่ได้ และปล่อยให้เดินกะเผลก
กระเด็นออกจากเขตชุกทองไป ซึ่งทำให้ขโมยผู้นั้นตระหนักคือว่า ถ้าเขากลับมาเป็นนักชุกอีก
ก็เท่ากับเอาชีวิตมาเสี่ยง ฉะนั้นการขโมยน้ำหรือทองถือเป็นอาชญากรรมประเภทเดียวกับที่นัก
ชุกทองทั้งหลายไม่ให้ภัย

7.1.8 ค่านิยมในเขตชุกทอง

ในขณะเดียวกันนั้น ผู้สังเกตการณ์ใน New South Wales และ Victoria
ได้วิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับผลกระทบของชีวิตในท้องที่ที่มีการชุกทองในแง่ค่านิยมของสังคม มีชาย
คนหนึ่งซึ่งอยู่ในเขตชุกทองท้องที่ Bathurst ไคมันท์กเอาไว้ เมื่อปลายปี 1851 ว่า

ไม่มีสิ่งใดที่จะมีอิทธิพลต่อวิถีชีวิตได้มากไปกว่าเรื่อง
การชุกทอง เพราะสามารถกระทำได้โดยไม่ต้องลงทุนแต่
อย่างใด นอกจากสุขภาพและความแข็งแรงเท่านั้น และผู้
ที่ตั้งใจจะทำงาน ถึงแม้ว่าบุคคลนั้นจะไม่มีรูปร่างสูงก็ยังมีคุณค่าสูง
กว่าพวกที่มีการศึกษาและได้รับการอบรมมณีสยามเสียอีก⁴

ในปี 1853 นักสังเกตการณ์ชาวอังกฤษอีกคนหนึ่งไคมันท์กไว้ว่า ในท้องที่ชุกทองใน Victoria
ความรู้สึกของความเป็นผู้คึกคักทั้งหมด ตลอดจนลักษณะของรูปแบบสังคมของประเทศถูก
ทำลายสิ้น ณ สังคมแห่งนี้ มีคนประเภทขี้เลวหรือสามัญชนเท่านั้น ฉะนั้นจะเป็นคนที่มีความหมาย
หรือไม่นั้น มันอยู่ที่ว่า ไม่ใช่ว่าท่านเคยเป็นอะไรมาก่อน แต่มันสำคัญตรงที่ว่าขณะนี้ท่านมีฐานะ
อย่างไรต่างหาก (ไม่คำนึงถึงภูมิหลังทางสังคมของแต่ละคนที่มาชุกทอง) ถ้าท่านทำงานไม่ไหว
ท่านก็เป็นคนไร้ประโยชน์ และก็จะตกต่ำ ในสังคมซึ่งผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้สามารถที่สุดจะวัดกันด้วย
ความแข็งแรงและความขยันหมั่นเพียร นักสังเกตการณ์ผู้ไคมันท์กไว้ว่า "Victoria
ไม่เพียงแต่มีทองคำอย่างเดียวกับเท่านั้น ยังมีผลผลิต เนื้อวัว และเนื้อแกะเท่า ๆ กันอีกด้วย"⁵

7.2 ผลกระทบจากการค้นพบทองคำ (1)

7.2.1 ผู้อพยพพวกใหม่

ในตอนปลายปี 1851 ชาวของการพบทองคำแพร่สะพัดไปทั่วโลกในอังกฤษ สกอตแลนด์ และไอร์แลนด์ นักแสวงหาทองคำพากันเบียดเสียดเหยียดกันลงเรือไปยัง อาณานิคมออสเตรเลีย ส่วนชาวออสเตรเลียที่ไปร่วมในคราวตื่นทองที่แคลิฟอร์เนียก็โคพายามา เดินทางกลับบ้าน ชาวอเมริกันต่างก็เดินทางเรือมายัง Sydney หรือไม่กี่ที่ Melbourne

อนึ่ง เมื่อมีการยุติการเนรเทศนักโทษไปยังอาณานิคมตะวันออก ใน ค.ศ. 1840 จึงต้องมีการส่งผู้อพยพมา เพื่อแก้ปัญหาคาชการขาดแรงงาน ซึ่งผู้อพยพเหล่านี้ต้องมีเงินอุดหนุนให้มา การค้นพบทองคำ ทำให้พวก squatters เข้าไปทำมาหากินกันมาก ซึ่งพวก squatters เหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นพวกที่ได้รับการอบรมมาดี จริงอยู่ก่อนนี้ในวงการธุรกิจเกี่ยวกับการทำปศุสัตว์ แล้ว ปรากฏว่า จำนวนผู้คนและอิทธิพลของผู้ที่อาศัยอยู่ในเมือง ชั้นชนกลางและผู้ประกอบอาชีพ ความหลักวิชายังมีน้อยมาก มีตัวอย่างสนับสนุนเรื่องนี้ใน Remonstrance of the Legislative Council ของ New South Wales ที่กล่าวไว้ในปี 1851 ซึ่งค่อนข้าง จะเกินเลยไปหน่อยว่า ผู้อพยพส่วนใหญ่ที่ต้องช่วยเงินอพยพมานั้นเป็นผู้ที่ไม่มีจิตใจ ที่มาจาก โรงเรียนคนจน และมาจากสหภาพต่าง ๆ ของสหราชอาณาจักร แต่จนกระทั่งถึงปีนั้น (1851) ที่นักสังเกตุการณ์ส่วนมากเห็นพ้องกับความคิดของ James Dixon ที่ว่า ออสเตรเลีย เป็นประเทศที่มีคน 2 ประเภทที่แตกต่างกัน ในสังคมอื่น ๆ อาจจะคล้าย ๆ กัน แต่ที่นี้แตกต่างกันอย่างรุนแรง การค้นพบทองคำได้เปลี่ยนแปลงสิ่งนี้อย่างรวดเร็ว รัฐบาลอาณานิคมส่วนใหญ่ พากันลดจำนวนเงินช่วยผู้อพยพ ทั้งนี้เพราะว่าบรรดาผู้อพยพเป็นจำนวนพัน ๆ มีความสามารถและ กระตือรือร้นที่จะจ่ายค่าเดินทางของตนเองได้ ผู้ที่อพยพมาในช่วงตื่นทอง 10 ปี นั้นส่วนใหญ่ ก็เป็นพวกมีเงินพอที่จะจ่ายค่าโดยสารที่ราคาสูงได้ และก็มีลักษณะบางประการที่แสดงให้เห็นว่า ผู้อพยพเหล่านี้ มีลักษณะเป็นคนที่มีเชื่อมั่นในตนเอง และชอบเสี่ยงโชคบนพื้นดินมากกว่าผู้อพยพที่มา

รุ่นแรก ๆ เสียอีก นอกจากนั้นผู้อพยพมาส่วนใหญ่เป็นพวกช่างฝีมือที่มีทักษะดี พ่อค้าที่เป็นพ่อค้า
กรรมกรที่มีปลอกคอสีขาว และผู้มีวิชาชีพ สำหรับคนงานที่ไม่มีทักษะมากันเป็นจำนวนน้อยกว่า
นักแสวงหาทองคำซุกิใหม่ช่วยทำให้มาตรฐานทางการศึกษา การอบรมขัดเกลา และวัฒนธรรม
ดีขึ้น ยกตัวอย่างเช่น มหาวิทยาลัย Sydney ตั้งขึ้นเมื่อ ค.ศ.1852 และพิพิธภัณฑ
แห่งออสเตรเลียซึ่งสร้างในนคร Sydney ก็สร้างขึ้นในปีต่อมา Melbourne
ก็ก่อตั้งมหาวิทยาลัยขึ้นมาใน ค.ศ.1854 และห้องสมุดสาธารณะใหญ่ก็ตั้งขึ้นใน ค.ศ.1856
นอกจากนั้นมหาวิทยาลัยใน Adelaide และ Hobart ก็ก่อตั้งขึ้นก่อนปี 1891
นอกจากนั้นห้องแสดงศิลปะและห้องสมุดต่าง ๆ ก็เริ่มก่อตั้งขึ้นในนครหลวงของอาณานิคมต่าง ๆ
โบสถ์ต่าง ๆ ก็ก่อตั้งขึ้น ซึ่งก็เป็นทั้งของโรงเรียนประจำและไปกลับ รู้สึกว่าจะดีที่สุดและก็
ดูจะทันสมัยที่สุดพอ ๆ กับโรงเรียนชั้นมัธยมของรัฐที่เคียว นายกเทศมนตรีและบรรดาเทศมนตรี
ได้แสดงความศรัทธาในความก้าวหน้า ควบคู่การสร้างห้องโถงของเมืองเป็นแบบ Gothic
ทำค้ายหิน (Victorian Gothic city halls) ซึ่งมีลักษณะที่แสดงถึงความกว้างขวาง
มีเนื้อที่มาก และไม่มีความสะดวกสบายมากที่สุดในบรรดาสถาปัตยกรรมที่สร้างขึ้นในสมัยนั้น เป็นที่จดจำ
ได้ว่า แรงบันดาลใจในเรื่องวัฒนธรรมดูยิ่งใหญ่กว่าความประทับใจในวัฒนธรรม เพราะอีก
30-40 ปีต่อมาจากปี 1851 จนกระทั่งถึงสงครามโลกครั้งที่ 2 ออสเตรเลียก็ยังคงห่างไกล
จากสังคมแบบอังกฤษ อย่างไรก็ตาม คุณลักษณะที่เป็นแบบอังกฤษอย่างน้อยก็ได้มีขึ้นในระยะหนึ่ง
โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน Victoria และในเมืองบางเมือง เนื่องมาจากกรณีของ⁶

7.2.2 การเนรเทศนักโทษ

ในขณะที่เดียวกันรัฐบาลอังกฤษเริ่มตรึงครองผลกระทบเกี่ยวกับนโยบายอาณานิคม
ในเรื่องการพบทองคำ ซึ่งแม้ว่ายังไม่ถึงเดือนธันวาคมซึ่งเป็นเวลากว่า 1 ปี ภายหลังจากมี
รายงานข่าวครั้งแรก ๆ ไปถึงลอนดอน รัฐบาลได้ประกาศถึงการตัดสินใจในหนังสือราชการที่
มีไปยังข้าหลวงใหญ่แห่ง New South Wales ส่วนทางอาณานิคม ประชาชนได้จัดชุมนุมกัน
หลายครั้งหลายหน เปิดการอภิปรายต่อต้านการเนรเทศนักโทษอย่างแข็งขัน ส่วนฝ่ายสภาสูง

ของอาณานิคมทุกแห่ง ต่างก็มีความเห็นพ้องต้องกันว่า พวกเขาจะทำการต่อต้านอย่างเข้มแข็งต่อการเนรเทศนักโทษ สำหรับปัญหาดังกล่าวนี้อันนี้ ท่านรัฐมนตรีต่างประเทศได้กล่าวออกความเห็นไว้ว่า

รู้สึกจะเป็นการนิคมารยาที่เดียวที่จะนำเอาบุคคลที่ทำผิดกฎหมายมายังอาณานิคม โดยประชาชนเป็นผู้ออกเงินให้ และยังไม่ใ้กำหนดเวลาว่าจะปลดปล่อยให้คนเหล่านี้เป็นอิสระเมื่อใด นอกจากนั้นก็ยังนำไปให้พำนักอยู่ในบริเวณชุกทองซึ่ง ณ ที่นั้พวกกรรมกรที่ซื้อสืบทับเป็นจำนวนพัน ๆ กำลังจะไปถึงที่นั้น แต่กรรมกรเหล่านั้นก็จะมิได้ประโยชน์อันใด ?

ในเมื่อท่านรัฐมนตรีต่างประเทศได้ทราบถึงความต้องการของชาวอาณานิคมดังกล่าวแล้ว ฉะนั้นท่านรัฐมนตรีต่างประเทศจึงกล่าวให้ความหวังแก่ชาวอาณานิคมว่า พวกเขาจะได้รับค่าตอบแทนที่ตรงกับจุดประสงค์ของเขาแน่นอน โดยจะนำข้อเสนอเสนอขอค่าปรับรักษาหรือจากรัฐบาล และในขณะเดียวกัน ก็จะชี้แจงให้เห็นว่าชาวอาณานิคมยังคงมีความจงรักภักดีต่อสมเด็จพระราชินี และจักรวรรดิอังกฤษอย่างแน่นแฟ้น ในที่สุดชาวอาณานิคมก็ได้รับค่าตอบแทนที่พวกเขาปรารถนา กล่าวคือ การค้นพบทองคำครั้งนั้นทำให้การเนรเทศนักโทษมายังออสเตรเลีย ตะวันออกทองสิ้นสุดลง มีนักโทษสุดท้ายมาถึง Van Diemen's Land ใน ค.ศ. 1853 สรุปได้ว่าในระหว่าง ค.ศ. 1850-1868 มีนักโทษประมาณ 168,000 คน ถูกเนรเทศมายังออสเตรเลีย ซึ่งในจำนวนนี้รวมถึงนักโทษประมาณ 10,000 คน ที่เนรเทศไปยัง Western Australia ด้วย

จริงอยู่การใช้แรงงานนักโทษไปประโยชน์ในการถ่ายทอด ในค่านอารยธรรมที่ไม่ต้องอาศัยไปสู่ชุมชนรุ่นหลังเมื่อเทียบกับการใช้แรงงานกึ่งทาส ซึ่งอาจจะก่อปัญหาทางสังคมและความรู้สึกผิดในการใช้แรงงานทาสหรือกึ่งทาสในอนาคต อย่างไรก็ตามชาวอาณานิคมก็มีความเห็นแตกต่างกันออกไป ทั้งนี้สุดแท้แต่ผลกระทบที่ได้รับจากการใช้แรงงานนักโทษ เป็นต้นว่า

มีบางพวกมีความคิดค่อนข้างจะฟุ้งซ่านมีความเห็นคล้อยตามกับความต้องการของชาวออสเตรเลีย คือต้องการความเท่าเทียมกัน แต่ทักพบว่า เป็นสิ่งไร้ค่าที่จะนำความเท่าเทียมกันมาใช้ในสังคมที่มี นักโทษ แม้ว่าพวกนักโทษไม่กลัวสภาพที่ต่ำไปกว่านี้อีกแล้ว บางพวกก็ชี้ให้เห็นว่าการที่เกิด ความไม่ไต่สัดส่วนกันระหว่างจำนวนหญิงและชายในอาณานิคมที่ต่างกันอย่างมาก ในระยะแรก ๆ ที่อพยพมายังอาณานิคม New South Wales และ Van Diemen's Land ทำให้สร้างสังคมที่ผู้ชายเป็นฝ่ายครอบงำ (male-dominated society) ซึ่งในสังคมที่มีลักษณะดังกล่าว ได้ก่อให้เกิดพฤติกรรมทางสังคมในบัจจุบันนั้นคือ การที่ชายกับหญิง แยกกลุ่มกันตามโอกาสของสังคม (social occasions) และเป็นสังคมที่ฝ่ายชายปฏิบัติ ครอบงำหรือมีผู้หญิง นอกจากนั้น ในสังคมออสเตรเลียมีบางพวกก็มีทัศนคติเป็นปฏิปักษ์ ไม่ศรัทธา และเหยียดหยันต่อสถาบันตำรวจ ทั้งนี้เพราะในระยะแรก ๆ ของการมาตั้งรกรากนั้น มือคัตนักโทษ หลายคนได้ เข้ามารับราชการเป็นนายตำรวจ บางพวกก็วิพากษ์วิจารณ์ว่า เจ้าของที่ดินราย ใหญ่ ๆ ผู้ซึ่งได้ผลประโยชน์มหาศาลจากแรงงานนักโทษก็ยังมีทัศนคติเป็นอย่างไรเกี่ยวกับชนชั้นสูง ในสังคมที่ถูกดูแลโดยพวกนักโทษซึ่งเป็นสมาชิกของสังคม นักสังเกตการณ์คนเดียวกันนี้ได้กล่าว ต่อไปอีกว่า การใช้แรงงานนักโทษนั้นได้ทำให้เกิดความขาดความระหว่างชนชั้นสูงที่เป็น เจ้าของ ที่ดินกับชนชั้นที่เหลือนในสังคม อย่างไรก็ตาม ในวันที่นั้นของ เดือนสิงหาคม ค.ศ.1853 เมื่อมี การประกาศว่าการเนรเทศนักโทษได้ยุติลงแล้ว มีคนเพียงจำนวนน้อยเท่านั้นที่ถูกขังหรือจอง ถึงมรคที่ไต่รับจากระบบการใช้แรงงานนักโทษ สำหรับคนส่วนใหญ่กลับยินดีมีวีรคา ดังจะเห็นได้ ว่าในนคร Sydney มีการจัดงานรื่นเริงและขอบอภุณหะเจ้าขึ้น ส่วนในนคร Hobart ก็มีการจัดงานเฉลิมฉลองกันอย่างเอิกเกริกในวันที่ 10 สิงหาคม ซึ่งเป็นวันที่ชาวอาณานิคมนี้ถือ เป็นวันหยุดกันเอง เพื่อให้เป็นเกียรติแก่โอกาสดังกล่าวนี้ ในปีถัดมาสภาสูงแห่ง Van Diemen's Land ก็ได้ยื่นเรื่องราวต่อสมเด็จพระราชินีอังกฤษว่า เกาะ Van Diemen's Land ควรได้รับการเปลี่ยนชื่อเสียใหม่ว่า Tasmania เพื่อ เป็นเกียรติแก่ Tasman ซึ่งเป็นชาวยุโรปคนแรกที่ค้นพบ ทางลอนดอนก็ตอบสนองต่อข้อ เสนอดังกล่าว คือสภาสูงได้ประกาศในวันที่ 21 กรกฎาคม ค.ศ.1855 ว่า นับตั้งแต่วันที่ 1

มกราคม ค.ศ.1856 เป็นต้นไป อาณานิคม Van Diemen's Land จะเปลี่ยน
เป็น Tasmania

7.2.3 รัฐบาลปกครองตนเอง

ในขณะที่เกี่ยวกับการค้นพบทองคำก็ยังเป็นเหตุให้ข้าราชการชาวอังกฤษของตรีกตรอง
เป็นครั้งที่สองถึงเรื่องรัฐธรรมนูญในอนาคตของอาณานิคมออสเตรเลียในตอนปลายปี 1852
รัฐมนตรีว่าการต่างประเทศได้ยอมรับข้อเสนอของกลุ่มชาวอาณานิคมส่วนใหญ่กลุ่มหนึ่ง ซึ่งเป็นกลุ่ม
ที่มีความจงรักภักดีที่สุด เป็นที่เคารพนับถือ ตลอดจนมีอิทธิพลอย่างมากในอาณานิคม ในข้อเสนอ
ที่ว่าชาวอาณานิคมต้องการรัฐบาลที่จะรับผิดชอบและปกครองตนเอง ท่านรัฐมนตรีว่าการต่าง
ประเทศได้สนองตอบข้อเสนอดังกล่าวทั้งนี้เพราะท่านได้รับอิทธิพลจากการค้นพบทองคำที่ว่า
(ถ้าท่านเชื่อ) การค้นพบทองคำจะกระตุ้นให้มีการเพิ่มจำนวนประชากร กระตุ้นให้มีความมั่งคั่ง
เพิ่มขึ้น ตลอดจนมีผลให้เกิดความมั่งคั่งทางวัตถุขึ้นอย่างรวดเร็วซึ่งไม่มีที่ใดจะมาเปรียบได้ เมื่อเป็น
เช่นนี้ รัฐมนตรีว่าการต่างประเทศจึงเชิญให้สภาสูง แห่ง New South Wales
แห่ง Tasmania แห่ง South Australia และแห่ง Victoria
ร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ และยื่นข้อเสนอเพื่อขอความเห็นชอบและสัตยาบันจากรัฐสภาอังกฤษ
สภาสูงของอาณานิคมดังกล่าวก็รีบเร่งแต่งตั้งคณะกรรมการชั้นชุดหนึ่ง เพื่อร่างรัฐธรรมนูญ
ฉบับใหม่ ในระยะดังกล่าวนี้ได้มีการถกปัญหากันในสภาสูง และมีการวิพากษ์วิจารณ์กันทาง
หนังสือพิมพ์ ตลอดจนการอภิปรายของชุมชนในเรื่องเกี่ยวกับรัฐธรรมนูญฉบับใหม่นี้ ซึ่งในที่สุดก็ได้
ข้อสรุปจากการถกปัญหานั้นเป็นสองทัศนะ คือทัศนะของพวกอนุรักษนิยม ได้แก่พวกเจ้าของที่ดิน
รายใหญ่ ๆ และทัศนะของพวกเสรีนิยม ในเรื่องหรือประเด็นที่ว่าใครจะเป็นผู้ใช้อำนาจทาง
การเมืองในออสเตรเลีย

ทุกฝ่ายเห็นพ้องกันว่า รัฐบาลแห่งอาณานิคมควรมีอำนาจในการออกกฎหมาย
เกี่ยวกับตุลาการ มีอำนาจในการจัดการกับที่ดินหลวง (crown lands) และเรื่อง
ราวที่เกี่ยวกับภายในท้องถิ่นทุกระดับ แต่แล้วความเห็นพ้องทงกันดังกล่าวก็ต้องล้มเลิกไป

เพราะชาวอาณานิคมมีความเห็นแตกแยกกันออกเป็นสองกลุ่ม สำหรับกลุ่มแรกซึ่งเป็นตัวแทนของ
 เจ้าที่ดินรายใหญ่ ๆ และเป็นพวกอนุรักษนิยมที่พำนักอยู่ในเมือง ต้องการรัฐธรรมนูญที่จะอำนวย
 ประโยชน์อันมหาศาลสู่ชุมชนของตน นอกจากนั้นบุคคลกลุ่มดังกล่าวนี้ยังต้องการรัฐธรรมนูญฉบับถาวร
 มิใช่รัฐธรรมนูญที่จะถูกยกเลิก เปลี่ยนแปลงหรือถูกทำลายไปโดยมติของมหาชน นอกจากนั้น
 กลุ่มนี้ยังมีความปรารถนาเช่นเดียวกับที่ Wentworth ได้ เสนอต่อสภาสูงแห่ง
 New South Wales ว่า รัฐธรรมนูญจะต้องเป็นแบบอนุรักษ ซึ่งหมายถึงเป็น
 แบบอังกฤษ ไม่ใช่เป็นแบบอเมริกา (a British, not a Yankee constitution)
 เพื่อให้บรรดูลัทธิประชาธิปไตยสังคมนิยมในเบื้องต้น Wentworth จึงให้ข้อเสนอว่า สภาสูง
 (upper house) ควรจะประกอบด้วยสมาชิกที่มีศรัทธาบรรดาศักดิ์ที่เป็นมรดกตกทอดมา แต่
 ข้อเสนอของเขาถูกเย้ยหยันและถูกโค่นล้มโดยฝ่ายพวก wits ในอาณานิคม (ผู้ซึ่งได้เย้ยหยัน
 อันเนื่องมาจากผลประโยชน์ของพวกเขา "Bunyip* Aristocracy") และกลุ่มพวก
 wits เหล่านี้ได้ เสนอแนะบรรดาศักดิ์ที่หายสาบสูญให้แก่ผู้สร้างความมั่งคั่งมาจากแรงงาน
 นักโทษ ยกตัวอย่างเช่น James Macarthur ก็จะถูกเรียกว่าท่าน Earl แห่ง Camden
 และพร้อมกันมีถึงห้ารายเป็นตราประจำตระกูล เมื่อถูกเย้ยหยันดังกล่าว Wentworth
 จึงต้องประนีประนอม และให้ข้อเสนอแนะใหม่ว่า สภาสูงที่ประกอบด้วยสมาชิกที่มาจากการ เสนอชื่อ
 แต่งตั้ง (nominated upper house) ผู้ซึ่งเป็นผู้ที่มีทรัพย์สิน และได้รับการศึกษา
 นั้น ไม่จำเป็นจะต้องมาจากคนพวกใดพวกหนึ่งของสังคม แต่จะมาจากชนทุกชั้นของสังคมที่มีพลัง
 ปัญญา ตลอดจนมีความปรารถนาในยศบรรดาศักดิ์และเกียรติยศ และในขณะเดียวกันใน
 ฐานะที่เขาเป็นผู้คุ้มครองผลประโยชน์ของพวกเขาอนุรักษนิยม เขาได้ เสนอแนะให้มีข้อความประโยค
 หนึ่งในรัฐธรรมนูญว่า จะทำการแก้ไขเปลี่ยนแปลงรัฐธรรมนูญได้ก็ต่อเมื่อได้รับเสียงสนับสนุนจาก
 สมาชิกถึง 2 ใน 3 ทั้งในสภาล่างและสภาสูง

ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งคือ พวกเสรีนิยม (liberals) พวกเสรีนิยมใน
 New South Wales ไม่พอใจต่อข้อเสนอของฝ่ายอนุรักษนิยมดังกล่าว ทั้งนี้เพราะพวก
 เขาต้องการให้รัฐธรรมนูญเป็นตัวแทนของประชาชนทั้งหมด มากกว่าที่จะเป็นรัฐธรรมนูญที่จะอำนวย

*Bunyip เป็นศัพท์ในนิยายชาวพื้นเมืองบางพวก เชื่อว่าสิงอยู่ที่ตามหนอง บึง

ผลประโยชน์ให้แก่กลุ่มที่มั่งคั่ง และกลุ่มที่มีการศึกษาเท่านั้น พวกเสรีนิยมได้ชุมนุมกันและเปิดการอภิปรายและบรรคานักพูดก็ได้แสดงอาการเยนหยันและหัวเราะเยาะต่อข้อเสนอของ Wentworth เมื่อครั้งที่นักเสรีนิยมคนหนึ่งชื่อ W.R. Piddington⁸ ได้ขึ้นไปกล่าวในการชุมนุมของประชาชนในนคร Sydney ในเดือนสิงหาคม ค.ศ.1853 เขาได้ถามประชาชนว่า "จะยอมให้สิทธิของพวกเรานำถูกขโมยไปหรือไม่" ประชาชนได้กระโถนตอบว่า "ไม่ยอม" และเมื่อ Piddington ได้กล่าวต่อไปถึงข้อเสนอของ Wentworth ที่พยายามจะสร้างชนชั้นขุนนางขึ้นในอาณานิคมโดยจะมีอภิสิทธิ์ที่ตกทอดมาจากชาติตระกูล ประชาชนก็พากันตะโกนว่า "โอ้พวกที่มาอาศัยอยู่ในอาณานิคม" (colonists) Piddington ก็ยังได้รับเสียงปรบมืออีกต่อไป เขาได้สรุปว่า "ชาวอาณานิคมจงแสดงสิทธิของเราเสียเถียวนี้ หรือจงแสดงสิทธิของเราต่อไปเพื่อสันติสุขของท่านเอง" อย่างไรก็ตาม แต่แล้วในความเป็นจริง รัฐธรรมนูญก็ได้อำนวยความสะดวกแก่वलชน กลับอำนวยความสะดวกแก่ผู้ที่ทำธุรกิจส่วนตัว อำนวยประโยชน์แก่ชาวเมืองและแก่กลุ่มข้าราชการ ดังนั้น Wentworth ก็เป็นฝ่ายชนะ กล่าวคือร่าง พ.ร.บ. รัฐธรรมนูญที่มีเนื้อหาสาระคุ้มครองผลประโยชน์ของกลุ่มอนุรักษนิยม กำลังส่งไปขอความเห็นชอบจากรัฐสภาอังกฤษ ซึ่งในร่าง พ.ร.บ.ดังกล่าวนี้มีเนื้อหาสาระที่ล้วนแต่คุ้มครองผลประโยชน์ของพวกอนุรักษนิยม จะเห็นได้จากสมาชิกสภาสูงเป็นแบบได้รับการเสนอชื่อแต่งตั้ง การแก้ไขรัฐธรรมนูญจะกระทำได้อีกเมื่อมีสมาชิกสนับสนุน 2 ใน 3 นอกจากนี้การออกเสียงก็เป็นแบบหนึ่งคนออกเสียงได้หลายเสียง (plural vote) ส่วนประการสุดท้าย ก็คือ ผู้ที่มีสิทธิเลือกตั้งสมาชิกสภาล่างจะต้องเป็นผู้ที่มีทรัพย์สิน

สำหรับในรัฐ Victoria มีลักษณะที่ตรงกันข้ามกัน กล่าวคือความขัดแย้งระหว่างผู้ที่มีผลประโยชน์ในกิจการอุตสาหกรรมกับพวกชนชั้นกลางไม่รุนแรงนัก นอกจากนั้น ยังมีการปะทะกันเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ระหว่างกลุ่มอนุรักษนิยมและกลุ่มเสรีนิยม แต่มักจะประนีประนอมกันมากกว่า ทั้งนี้ก็เพื่อต่อต้านการเรียกร้องที่รุนแรงของพวกนักชุกทอง ดังนั้นผู้ดำรงตำแหน่งเป็นรัฐมนตรีต่างประเทศสำหรับอาณานิคมของสภาสูงแห่งรัฐ Victoria จึงได้ประกาศในเดือนธันวาคม ค.ศ.1853 ว่า เป็นเรื่องที่น่าเวทนามอย่างยิ่งที่จะสร้างเขื่อน

เข้าควบคุมหน้าที่กำลังท่วมแต่แล้วก็ปล่อยให้มันท่วมไป และยังประกาศต่อไปอีกว่า จะเป็นการปฏิบัติที่ถูกต้องกว่าที่จะให้สายน้ำ ไหลไปตามท่อที่เหมาะสม กล่าวคือ ค่อย ๆ พิชณาลักษณะที่จะเป็นพื้นฐานของการปกครองแบบระบอบประชาธิปไตย จะเห็นได้ว่าคำประกาศดังกล่าวนี้เป็นแนวความคิดของ Tocqueville ที่เป็นลักษณะของประชาธิปไตยซึ่งระบบการปกครองดังกล่าวนี้มีผู้นำเป็นกลุ่มผู้ที่มีการศึกษาและมีสติปัญญาเฉลียวฉลาดมากกว่าที่จะเป็นมติของชนกลุ่มใหญ่กลุ่มหนึ่ง โดยเฉพาะ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศสำหรับอาณานิคมท่านนี้ยังต้องการให้สภาล่างเป็นผู้คุ้มครองผลประโยชน์ทั้งของกลุ่มที่มีผลประโยชน์และประชาชนทั่ว ๆ ไป และในขณะที่เดียวกันก็มีความปรารถนาที่จะให้สภาสูงคุ้มครองผลประโยชน์ของกลุ่มที่ไค้อยู่คงที่ และไค้ตั้งหลักแหล่งแน่นอนอยู่ในอาณานิคมแล้ว ดังนั้นสภาสูงแห่งรัฐ Victoria ได้ส่งร่างรัฐธรรมนูญไปขอความเห็นชอบจากรัฐสภาอังกฤษ สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติรัฐธรรมนูญดังกล่าวมีดังนี้คือ วิธีการออกเสียงเป็นแบบหนึ่งคนออกไค้หลายเสียงทั้งในสองสภา ผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งสมาชิกทั้งสองสภาจะต้องมีทรัพย์สินเป็นคุณสมบัติ การแก้ไขรัฐธรรมนูญจะกระทำไค้ก็ต่อเมื่อไค้รับเสียงสนับสนุนเป็นเค็ชชากจากทั้งสองสภา

อนึ่ง สำหรับ Tasmania สภาสูงแห่งรัฐก็ไค้ส่งร่างพระราชบัญญัติรัฐธรรมนูญที่มีเนื้อหาสาระสำคัญเช่นเดียวกับรัฐธรรมนูญของ Victoria ไปขอความเห็นชอบจากรัฐสภาอังกฤษเช่นเดียวกัน

สำหรับในรัฐ South Australia ก็มีลักษณะที่ตรงกันข้ามกับรัฐธรรมนูญแห่งรัฐ Victoria หรือ Tasmania ทั้งนี้เพราะ ณ รัฐแห่งนี้กำลังจักแบ่งสรรที่ดินกันอย่างกว้างขวางซึ่งมีผลออกมาว่าประชากรส่วนใหญ่ไค้รับผลประโยชน์จากที่ดิน ฉะนั้น จึงมีการถกปัญหากันว่า อาณานิคม South Australia น่าจะยอมรับรูปแบบของรัฐธรรมนูญที่เป็นแบบประชาธิปไตยไค้ โดยที่ไม่ไค้คุกคามความปลอดภัยของกลุ่มชนที่ร่ำรวยหรือกลุ่มชนที่มีการศึกษา ดังนั้นสาระสำคัญของรัฐธรรมนูญแห่ง South Australia เป็นดังนี้คือ ชายฉกรรจ์ทุกคนที่มีอายุครบ 21 ปี จะมีชื่อในบัญชีเป็นผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งสมาชิกสภาล่าง

ก่อนเวลาเลือกตั้งเป็นเวลา 6 เดือน นอกจากนี้ผู้ที่มีทรัพย์สินเท่านั้นที่จะเป็นผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งสมาชิกสภาสูงได้ (จะเห็นได้ว่าในการประกอการหลังนี้ รัฐธรรมนูญได้ให้ความคุ้มครองแก่กลุ่มพวกที่มีผลประโยชน์ โดยเฉพาะพวกที่มีทรัพย์สินนั่นเอง)

กล่าวโดยทั่วไปแล้ว ลักษณะของรัฐธรรมนูญต่าง ๆ ดังกล่าวนี้ เป็นลักษณะของรัฐธรรมนูญที่ผสมผสานกัน ประนีประนอมกันระหว่างฝ่ายผู้คุ้มครองผลประโยชน์ของผู้มีกำลังในอาณานิคมและคุ้มครองผลประโยชน์ของประชาชน นอกจากนี้ยังมีลักษณะเป็นการประนีประนอมระหว่างกลุ่มอนุรักษนิยมและกลุ่มเสรีนิยม ในทัศนะที่ว่าผู้ใดควรจะเป็นผู้ใช้อำนาจในสังคมอาณานิคม อย่างไรก็ตาม ในรัฐธรรมนูญก็ยังคงสงวนอำนาจอธิปไตยไว้ให้กับรัฐสภาแห่งอังกฤษอยู่นั่นเอง กล่าวคือรัฐสภาอังกฤษยังมีอำนาจในเรื่องต่าง ๆ ดังต่อไปนี้คือ

1. กฎหมายทุกฉบับที่ผ่านรัฐสภาแห่งอาณานิคม
2. การแก้ไขรัฐธรรมนูญ
3. อำนาจหรือเงินเคื่อนของข้าหลวงใหญ่
4. นโยบายการป้องกันหรือนโยบายต่างประเทศ
5. การสมรสและการหย่าร้าง

อำนาจในเรื่องต่าง ๆ ดังกล่าวเหล่านี้ต้องสงวนไว้ให้ข้าหลวงใหญ่ เพื่อนำเสนอขอความเห็นชอบจากรัฐบาลแห่งสหราชอาณาจักรเสียก่อน นอกจากนั้นจะต้องส่งสำเนาฉบับหนึ่งของกฎหมายแต่ละฉบับที่ผ่านรัฐสภาอาณานิคมไปยังรัฐมนตรีกระทรวงต่างประเทศสำหรับอาณานิคม และท่านผู้นี้จะมีสิทธิยับยั้งการประกาศใช้กฎหมายดังกล่าวไ้ภายในเวลา 2 ปีที่เขาได้รับกฎหมายฉบับนั้น แต่ก็เป็นเพียงเนื้อหาวสารสำคัญที่ปรากฏอยู่ในกระดาษเท่านั้น ในทางปฏิบัติแล้ว รัฐสภาแห่งอาณานิคมมีอำนาจในการจัดการเกี่ยวกับปัญหาภายในได้ ส่วนรัฐสภาแห่งสหราชอาณาจักรก็มีอำนาจในการจัดการกับปัญหาที่เกี่ยวกับการต่างประเทศและที่เกี่ยวข้องกับจักรวรรดิเท่านั้น ฉะนั้นจะเห็นได้ว่า รัฐสภาแห่งอาณานิคมทั้งของ New South Wales ของ Tasmania ของ South Australia และของ Victoria

ก็ไม่มีรัฐบาลเป็นของตนเอง สามารถแก้ไขปัญหภายในของตนเอง และเป็นรัฐบาลที่รับผิดชอบตนเองด้วย ยกตัวอย่างเช่นความรับผิดชอบในทางการเมืองและที่เกี่ยวกับกฎหมายของฝ่ายบริหารที่มีต่อรัฐสภา อนึ่ง การไต่มาซึ่งรัฐบาลที่รับผิดชอบตนเองดังกล่าวนี้ บรรดาอาณานิคมต่าง ๆ ใ้รับมาอันเป็นผลมาจากกฎหมายรัฐธรรมนูญที่ผ่านรัฐสภาแห่งสหราชอาณาจักรในระหว่าง ค.ศ.1855-1856 นั้นเอง

7.3 บทบาทนักชุกทอง

7.3.1 การเรียกร้องความเป็นธรรมของนักชุกทอง

ในตอนปลายปี 1853 รายได้ของพวกนักชุกทองตกต่ำลงทำให้พวกเขาต้องสังเกตความสำคัญในความแตกต่างระหว่างความเสมอภาคและความเป็นเพื่อนกัน (mateship) ของเชตชุกทองกับความไม่เสมอภาคและอภิสิทธิ์ทางสังคมและการเมืองที่ปรากฏอยู่ในสังคมรอบ ๆ ตัวเขา ในตอนปลาย ค.ศ.1853 บรรดานักพูดขึ้นนั่งบนทอไม้ในเชตชุกทองก็เริ่มกล่าวแก่ผู้ฟังในเรื่องปัญหากว้าง ๆ ขึ้น เขาทั้งหลายเริ่มพูดถึงข้อข้องใจใหญ่ ๆ 3 ประการของนักชุกทอง คือ ข้อข้องใจเรื่องใบอนุญาต ข้อข้องใจเรื่องที่ดิน และข้อข้องใจเรื่องการเมือง พวกเขาบ่นว่ามันสุดความสามารถของพวกเขาคือจะจ่ายค่าธรรมเนียมใบอนุญาต และบ่นว่าตำรวจเครื่องครึกและเผด็จการเกินไปในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่คนหาคนที่ไม่มีใบอนุญาต กล่าวคือ นักชุกทองที่ไม่มีใบอนุญาตจะได้รับการปฏิบัติเปรียบได้กับอาชญากรที่ทำความร้ายแรง เช่น ให้เดินไปตามถนนใหญ่ให้ประชาชนออกมาดูซึ่งขณะเดินไปก็จะมีตำรวจมาคอยคุมอยู่ และถ้านักชุกทองคนใดไม่มีใบอนุญาตจะเสียค่าธรรมเนียม ก็จะถูกขังในห้องร่วมกับพวกหัวขโมย พวกนักโทษขมขี้ และซึ่งรวมกับพวกอาชญากรที่กระทำผิดประเภทต่าง ๆ นักชุกทองบางคนที่ไม่มีใบอนุญาตก็ถูกล่ามโซ่ไว้กับเสาตากแดดให้เป็นที่ขบขันแก่นายทหารที่ไม่ค่อยจะมีมนุษยธรรม สิ่งเหล่านี้ได้เกิดขึ้นในอาณานิคมพร้อมกับความรู้สึกที่เกลียดชังที่ชนชั้นกรรมกรมีต่อนายตำรวจ สำหรับในเรื่องปัญหาที่ดิน นักชุกทองรู้สึกเจ็บใจที่พวกเขาไม่มีโอกาสที่จะหาที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ด้วยวิธีที่สมเหตุสมผลได้ บางคนต้องนำรายได้จากที่เขาได้รับจากการชุกทองมาลงทุนเกี่ยวกับที่ดิน แต่เขาก็ทำไม่ได้ ส่วนในค่าน

การเมือง พวกนักชุกของรู้สึกเจ็บใจที่พวกเขาไม่มีสิทธิในทางการเมือง เพราะเขามองเห็นว่าพวกเขาเป็นผู้สร้างความมั่งคั่งและความยิ่งใหญ่ให้กับอาณานิคม แต่พวกเขาไม่มีโอกาสเข้าไปมีสิทธิมีเสียงในการปกครอง

เหตุการณ์ที่นำไปสู่การเรียกร้องทางการเมือง ในคืนวันที่ 6 ตุลาคม ค.ศ. 1854

James Scobie ถูกฆ่าตายในเขตชุกทองที่ Ballarat เจ้าของโรงแรม

Eureka Hotel ชื่อ James Bentley และภรรยา และ

John Farrell ถูกสอบสวนข้อหาฆาตกรรม โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจและพบว่าไม่มีความผิด

พวกนักชุกของรู้สึกได้ว่า ผลของการสอบสวนดังกล่าวนี้เป็นการแสดงให้เห็นถึง การกีดกันบน

และฉ้อราษฎร์บังหลวงในระดับสูงซึ่งจะทำลายชื่อเสียงของพวกเขา พวกนี้ได้รวมตัวกันหน้า

โรงแรมและเผาโรงแรมแห่งนั้น จากวันนั้นมานักชุกทองเริ่มจัดการชุมนุมกันหลายครั้งหลายหน

ซึ่งในการชุมนุมแต่ละครั้งนี้ ก็มีการเรียกร้องความยุติธรรมต่อต้านพวกชาตกรที่ฆ่า Scobie

ในไม่ช้า การชุมนุมก็ค่อย ๆ เปลี่ยนวัตถุประสงค์มาเรียกร้องให้มีการแก้ไขข้อข้องใจต่าง ๆ

ที่ Bakery Hill ในวันที่ 11 พฤศจิกายน มีการชุมนุมครั้งใหญ่ จำนวนนักชุกถึง

10,000 คน ร่วมกันก่อตั้งเป็นสันนิบาตปฏิรูป (reform league) และขอร้องให้พวกตนเอง

ร่วมกันทำงานเพื่อ⁹

1. ผู้แทนที่สมบูรณ์และมีความยุติธรรม
2. การให้สิทธิออกเสียงแก่ผู้ชายทั้งหมด (manhood suffrage)
3. ไม่ให้นำเอาคุณสมบัติที่ต้องมีทรัพย์สินมากกำหนดแก่ผู้ที่จะเป็นสมาชิกในสภาสูง
4. การจ่ายเงินให้กับสมาชิกสภาสูง
5. ให้รัฐสภามีอายุที่สั้นลง

และนอกจากนี้ก็เรียกร้องให้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในการจัดการกับเขตชุกทอง โดยขับไล่

คณะกรรมการออกไปและยกเลิกภาษีใบอนุญาต (license tax) ของพวกนักชุกทอง

และเจ้าของร้านขายของ แต่การตอบโต้ของรัฐบาลใน Melbourne คือให้ส่งทหาร

จำนวนมากขึ้นไปยังเขตชุกทองและจัดระเบียบการล่าใบอนุญาตเข้มงวดมากขึ้น

ในวันที่ 29 เดือนพฤศจิกายน นักชุกทองได้ชุมนุมกันซึ่งสิ้นสุดลงด้วยความกระตือรือร้นและความปรารถนาอย่างแรงกล้า บรรดานักชุกได้พูดเรื่องเราจนนักชุกทองพากันเคียดแค้นจึงได้ทำการเผาใบอนุญาตทั้งหมดในกองไฟใหญ่เสีย กรมมาธิการจึงเลือกเอาวันรุ่งขึ้นเป็นวันสำหรับ "ล่าใบอนุญาต" ทำให้เกิดการจลาจลขึ้น และมี พ.ร.บ. จลาจลออกมา พวกที่หัวรุนแรงน้อยก็จับอาวุธและตั้งป้อมเพี้ยกระคมพลขึ้นที่ Eureka ใน Ballarat ในตอนกลางคืนภายหลังจากมีการยกธง Southern Cross ขึ้นเหนือเพี้ยคและมีกรกล่าวคำสาบานที่จะจงรักภักดีอย่างแน่นแฟ้นแล้วก็มีต่อสู้กันจนถึงในเช้าวันอาทิตย์ที่ 3 เดือนธันวาคม หลังจากนั้นก็มีนักชุกทองเหลือเพียง 150 คน ที่ยังคงสู้ต่อไป นอกนั้นก็พากันทอดอโยและพากันทิ้งป้อมเพี้ยค ผู้บังคับการทหารส่งให้ยอมจำนน เมื่อพวกนี้ปฏิเสธ เขาก็มีคำสั่งให้ทหารเข้าปราบปราม ภายหลังจากนั้นเพียง 15 หรือ 20 นาที การต่อสู้สิ้นสุดลง นักชุกทอง 24 คน ถูกฆ่าตาย 30 คนบาดเจ็บ อีกฝ่ายหนึ่งปรากฏว่าพลทหาร 3 คน และเจ้าหน้าที่ 1 คน ถูกฆ่าตาย พลทหาร 11 คน บาดเจ็บ จะเห็นได้ว่าในเมื่อครั้งหนึ่งทหารได้ลิ้มรสกับโลหิต พวกเขาก็เริ่มรุนแรงยิ่งขึ้น กล่าวคือทหารมักก็เข้าทำลายพวกนักชุกทอง จนผู้บังคับการต้องมีคำสั่งให้หยุดการกระทำที่รุนแรงนั้น ในการปฏิบัติดังกล่าวครั้งนั้น หนังสือพิมพ์ที่อยู่ในเขตชุกทองได้นำมาตีพิมพ์ ทำให้เห็นว่าตำรวจปฏิบัติการที่รุนแรงเกินไปทำให้พวกเจ้าหน้าที่ตำรวจพากันคำทอผู้สื่อข่าวเหล่านั้น ในการต่อสู้ครั้งนั้นผู้นำของนักชุกทองชื่อ Peter Lalor สูญเสียแขนข้างหนึ่ง และได้หายตัวไปเพื่อหลบหนีการตามล่าแค้นของผู้มีอำนาจ และมาปรากฏตัวอีกครั้งหนึ่งในปีต่อมา โดยมาดำรงตำแหน่งเป็นพวกอนุรักษนิยมโดยเป็นสมาชิกสภาล่างของสภาแห่งรัฐ Victoria

7.3.2 การเปลี่ยนแปลงการปกครองในเขตชุกทองและ Eureka

เมื่อมีเรื่องราวที่รุนแรงเกิดขึ้น รัฐบาลก็เร่งรีบแก้ไขข้อข้องใจของพวกนักชุกทอง กล่าวคือมีการให้สิทธิแก่คนที่ต้องการทำเหมืองหรือชุกทองในเวลา 1 ปี ให้เสียเงินเพียง 1 ปอนด์ แทนที่จะต้องเสียค่าใบอนุญาตทั้งแก่ก่อน รัฐบาลยินยอมเก็บภาษีทองขาออก 2 กับอีก 6 เพนนีต่อจำนวนทองที่ขุดได้ 1 ออนซ์ เพื่อจะได้เพิ่มจำนวนเงินที่จะใช้ในการปกครองท้องถิ่น

ชุกทอง สำหรับผู้ปกครองในเขตชุกทองนั้นมีการเปลี่ยนแปลงเป็นผู้ดูแล (wardens) แทนคณะกรรมการ นอกจากนั้นเขตชุกทองก็ได้กลายเป็นท้องที่ที่มีการเลือกตั้ง และใครก็ตามที่มีสิทธิชุกแร่ (miner's right) ก็จะได้เป็นคุณสมบัติของผู้มีสิทธิออกเสียงให้กับสมาชิกสภาล่างใน Victoria จะเห็นได้ว่าอีกครั้งหนึ่งที่ Anglo-Saxon ดูเหมือนจะทำให้พวกหัวรุนแรงสงบลงได้โดยการยินยอมต่อข้อเรียกร้องของพวกหัวปานกลาง แต่แนวความคิดของ Eureka ที่องพิสูจน์ว่าต้องมีความหมายหนักแน่นกว่าที่จะให้ผู้อื่นคิดว่ามันเป็นเพียงผู้ป้องกันป้อมเพนียดเท่านั้น ในปี 1890 กว่า ๆ พวกนักชุกทองที่ Kalgoorlie ใน Western Australia ใช้ Eureka เป็นแรงคลใจในการที่จะต่อสู้เพื่อสิทธิของนักชุกทองต่อไป เมื่อถึงตอนเปลี่ยนศตวรรษ นักประพันธ์ของพวกหัวรุนแรงเขียนบทประพันธ์ของตนเกี่ยวกับ Eureka ว่าเป็นมูลเหตุที่ทำให้ประสบความสำเร็จในการโค่นล้มประชาธิปไตยและเป็นชัยชนะของพวกหัวรุนแรงตั้งแต่บัดนั้น เขาผู้นั้นคือ Victor Daley ซึ่งได้ประพันธ์ไว้ว่า

ก่อนสิ้นปี
เสรีภาพไหลมาเหมือนน้ำท่วม
เขาให้เราทุกอย่างที่เราต้องการ
เมื่อเราขอ เขาควยเลือก ¹⁰

ในเวลาเดียวกัน Henry Lawson เขียนเกี่ยวกับ Eureka ว่า

แต่พวกเขาคายก็ไซ้จะตายเปล่า เพื่อนของเขาจะได้ยินดี
ทั้งนี้เพราะเหนือเสียงของทรรราชย์ ก็ยังได้ยินเสียงของ
ประชาชน จึงปฏิรูปกฎหมายที่เนาเหมิน การกระทำของ
นักชุกทองเป็นสิ่งที่ถูกมอง หรือมิฉะนั้น พร้อมกับพี่น้องของเรา
เราจะรวมกันเพื่อต่อสู้ต่อไป ¹¹

ควายเหตุครั้งนี้ Eureka จึงกลายเป็นส่วนหนึ่งของประเพณีของชาวออสเตรเลียที่มองประวัติศาสตร์ของพวกเขว่าเป็นสิ่งที่ก้าวหน้าอย่างมั่นคง ก้าวจากวันที่ค้ำค้ำค และเปื้อนโลหิต แต่คงเต็มไปด้วยอนาคตที่ยิ่งใหญ่ และมีเกียรติคุณ เมื่อประชาชนได้รับอิสรภาพจากการเป็นทาสของนายทุนและนักจักรวรรดินิยม

นับตั้งแต่ปี 1854 เป็นต้นมาได้มีการวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับความสำคัญของ Eureka¹² ในคริสต์ศตวรรษที่แล้ว ประชาชนทั่วไปไม่มีความคิดว่าเป็นการต่อสู้เพื่อเสรีภาพ แม้จะเป็นการต่อสู้ในระดับเล็กน้อย แต่มีความหมายที่ยิ่งใหญ่มาก ซึ่งเป็นกรรเวงเราให้มีการก่อตั้งรัฐบาลตนเองที่สมบูรณ์แบบใน ค.ศ.1856 เห็นได้จากความเห็นของ Mark Twain ซึ่งเขียนไว้ใน More Tramps Abroad (1975) ซึ่งกล่าวไว้ว่า Eureka เป็นสิ่งสวยงามที่สุดในประวัติศาสตร์ออสเตรเลีย.....มันเป็นบารอนและ John อีกครั้งหนึ่ง..... มันเป็น Concord และ Lexington..... ซึ่งเป็นอีก เหตุการณ์หนึ่งของชัยชนะที่ชนะค่ายการพ่ายแพ้จากสงคราม" ส่วนพวกอนุรักษนิยมกลับมองว่าเป็นเพียงการจลาจลที่เกิดขึ้นในท้องถิ่นที่ชาวไอริช และชาวต่างชาติที่ เกิดความไม่พอใจขึ้น เท่านั้น หมายเป็นการจลาจลที่มีผลที่มายกย่องแต่อย่างใด สำหรับในคริสต์ศตวรรษนี้นักประวัติศาสตร์ ยังโต้เถียงกันอีกต่อไปกันอย่างเนืองนิตย์ ในปี 1923 ซึ่งเป็นระยะที่ผู้เข้าร่วมก่อการจลาจล ได้ตายกันไปบ้างแล้วเป็นส่วนใหญ่ คณะกรรมาธิการแห่ง Ballarat ได้ก่อตั้งอนุสาวรีย์ เพื่อเป็นที่ระลึกและทำเครื่องหมายของสถานที่ที่มีการต่อสู้กัน มีการบันทึกถ้อยคำเพื่อเป็นความทรงจำไว้ด้วย ซึ่งแสดงให้เห็นถึงทัศนคติที่คัดค้าน Eureka นั้นว่า "เพื่อความทรงจำอันทรงเกียรติถึงผู้บุกเบิกเยี่ยงวีรบุรุษ ซึ่งต่อสู้และล้มตายลงบนสถานที่อันศักดิ์สิทธิ์นี้เพื่อของถาวรเสรีภาพ และเพื่อจกจำว่าพวกนายทหารก็ประสบความสำเร็จในการปฏิบัติหน้าที่" สำหรับธงซึ่งถูกยิงเป็นรูปธงยังคงเก็บรักษาไว้เป็นอนุสรณ์ที่ Ballarat Art Gallery การเก็บรักษามีมิใช่เก็บแบบธรรมดา แต่เก็บไว้ในโถงพิเศษของภัณฑารักษ์ พร้อมทั้งใส่ฉลากอย่างแน่นหนาที่เดียว

7.3.3 นักขุดทองกับชาวจีนและชาวต่างชาติอื่น ๆ

ชาวต่างชาติที่เข้ามาในเขตขุดทองมากที่สุดได้แก่ชาวจีน ชาวจีนเริ่มเดินทางมายังเขตขุดทองใน Victoria เป็นจำนวนมาก ในระหว่างปี 1855-1856 ซึ่งขณะนั้น รายได้ของนักขุดทองชาวยุโรปกำลังอยู่ในสภาพของคนงานที่ไม่มีทักษะ และทองก็อยู่ลึกลงไปมาก

บริษัทที่ทำเหมืองทองซึ่งเคยจ้างนักขุดเป็นแบบจ่ายค่าจ้าง ก็เริ่มนำเอาวิธีการใหม่มาใช้คือ
ให้นักขุดอิสระทำงานเป็นกลุ่ม ๆ ละ 4-6 คนเข้ามาแทนที่ สำหรับชาวจีนมาจากตอนใต้ของ
ประเทศจีน ชาวจีนเหล่านี้มีความผูกพันกับนายงานบางคน ทำงานภายใต้คำสั่งของนายงานเพื่อ
จะโคชคิไซท์ในบ้านเกิดของตน ชาวจีนที่มาขุดทองจะมากันเป็นกลุ่ม ๆ ละ 600 หรือ 700 คน
แต่ละคนถือไม้ 1 อัน ตะกร้า 2 ใบ และหมวกจีนอีกใบหนึ่ง ในระยะแรกกิจกรรมารยาทของ
ชาวจีนก็เหมือนกับคนในโลกเก่า และจะไม่นั่งลงจนกว่าผู้สูงอายุบอกให้หนึ่ง มีนักวิจารณ์ได้ตั้ง
ข้อสังเกตว่า ชาวจีนเหล่านี้จะท่องสุญเสียกิจกรรมารยาทที่ดีไป เมื่อเขาถูกครอบงำด้วยสังคม
ของอาณานิคมออสเตรเลีย

ในปี 1857 มีชาวจีนในเขตขุดทอง Victoria ถึง 23,623 คน และ
ในปี 1861 มีจำนวน 24,062 คน ในจำนวนนี้มีผู้หญิงเพียง 6 คนเท่านั้น ในเวลาเดียวกัน
มีชาวยุโรปในเขตขุดทองใน Victoria จำนวน 203,966 คน มีผู้หญิง 73,431 คน
ส่วนผู้ชาย มีถึง 130,535 คน ในปี 1857 ชาวยุโรปทั้งในเมืองและในเขตขุดทองต่างก็มี
ความหวาดกลัวชาวจีนกันทั้งนั้น John Pascoe Fawcner ขอร้องให้สภาสูงแห่ง
Victoria ตั้งคณะกรรมการเขียนกฎหมายเพื่อควบคุมการหลั่งไหลของชาวจีนที่จะมาตั้ง
รกรากในอาณานิคม และอันที่จริงก็ต้องการป้องกันชุมชนทองออสเตรเลียจากการเป็นสมมติของ
จักรพรรดิจีนและพวกอนุรักษนิยมชาวมองโกเลียและตาคแห่งเอเชียตะวันออก นักขุดทองกล่าวหาว่า
ชาวจีนเป็นคนไร้ศีลธรรม เพราะขากู้หญิง และกล่าวหาอีกว่าชาวจีนเหล่านี้ไม่ได้เข้ามาสร้าง
ความมั่งคั่งให้กับออสเตรเลีย แต่ตรงกันข้ามกลับนำความมั่งคั่งของพวกเขาออกไปยังเมืองจีน
นอกจากนั้นชาวจีนก็เป็นผู้ที่คอยก่ออาชญากรรมเพิ่มมากขึ้น แต่สิ่งที่ชาวยุโรปไม่พอใจมากที่สุด
ก็คือ การที่ชาวจีนเข้ามาอยู่นั้นทำให้ทองคำตกลง และทำให้มีการลคค่าแรงลงด้วย ชาวจีน
กลับตอบโต้อย่างสุภาพว่าพวกเขาคิดว่า ชาวยุโรปเป็นคนเมตตากรุณา และเป็นคนที่แสดงความ
ปรานีแก่คนทั่วไป ถึงแม้ว่าเขาได้กล่าวไว้ว่า

เราชาวจีนซึ่งอยู่ที่นี้ ถึงจะทำงานหรือจะเป็นนายงาน หรือลูกงาน เราก็กไม่ไคทองเลย และพวกเราก็กเพียงแต่ค่างงงชีวิตอยู่ไคจากหุ้มที่ชาวยุโรปทิ้งไว้เท่านั้น เราไม่สามารถจะหาไคมากเทากักับชาวยุโรป แต่ควยโชคกลางของเรากทำให้เราไม่จนนั้ก เมื่อเราไคเงินสิ้กจำนวนเล็กนอย เราก็กจะกลับบานไปหาบพการีที่มีอายุของเราก เพราะหนั้งสิ้ลือเกากแ้กของเรากไคสอนเรากว่า เรากจะคองคูลแลเลี้ยงดูบิคามารคากของเราก.... บัคนี้เรากไคยีนว่า ทานก่าลั้งจะเก็บภานีเค็อนลละหนั้งปอนค และเรากเสียใจมาก เพราะเรากไม่ทราบจะทำออยางไร.... เรากอูนวอนให้สภากที่มีเกียรคิของทานจงเห็นใจคนจน ๆ และจงออยากไคบั้งคั้บเอาเงินจำนวนนั้เลย และเรากชาวจีนก็จะเป็นสุข จะยกยองชาวหลวงและสมาชิกสภา และจะไม่สิ้มผู้ที่เมตคากคองคนจน และเมื่อเรากไปถึงประเทศของเรากแล้ว เรากจะยกยองและสรรเสริญทานในฐานะที่เป็นผู้ปกครองที่มีควมเมตคากรณาทอคนจนออยางเราก¹³

แต่แล้วชาวยุโรปก็มิไครู้สึกคลอยคากกับถ้อยค่างคังกล่าว รัฐสภาของ New South Wales และ Victoria ไคออกกฎหมายเข้ฆงวคควคซันในเรื่องการเข้าประเทศของชาวจีนและแ้กผู้ที่อยู่ไคในเขตซุกทองออกค่างหาก แต่ชาวจีนก็ไมเเกรงชามก็เริ่มมาซันนคที่ South Australia และเคินบคกันเป็นกลุ่ม ๆ ละ 600-700 คน เคินทางจาก Adelaide ไปยังเขตซุกทองใน Victoria เนื่องจากไคมีกฎหมายออกมมาแล้ว ฉะนั้นจึงเก็คเหตุการณั้ทอคนจนจีนที่รุนแรงเก็คซัน กล่าวคือที่บิเวณบนฝั่ง Buckland River ใน Victoria ใน ค.ศ. 1857 และที่ Lambing Flat ไคลั้กับ Young ใน New South Wales ในวันที่ 30 มิถุนายน ค.ศ. 1861 ซึ่งเหตุเก็คที่นั่นรุนแรงมากและสร้าควมตระหนกคคใจให้แ้กผู้พบเห็นกล่าวคือชาวยุโรปจำนวน 1,000 คน ถ็อกระบองเข้าแลวออยางหยาบ ๆ ในขณะเค็ยวกันก็มิวังคนตรีของห้องดินเล่นเพสงปลุกใจ พวกผู้ชายซึ้มาไปยังที่อาศัยของชาวจีนที่ Lambing Flat นั้กซ้าวหนั้งสิ้ลือพิมพ์ Sydney Morning Herald บรรยายว่า ชาวยุโรปซึ้มาและถ็อกระบองและแซ่คกรวีไปจับทางเป็ยของชาวจีน และลากมาคากหางม้า และหลังจากนั้ก

ตัดหางเปียแล้วก็จับชาวจีนโยนทิ้งให้กับคนอื่น ๆ รอบวง ในขณะที่นั้นมีเด็กชายชาวจีนคนหนึ่ง
ถูกเข้าและร้องไห้ขอความเมตตา แต่ชาวยุโรปใจร้ายคนหนึ่งกลับตอยเสียจนเด็กคนนั้นล้มลงไป
ส่วนสตรีชาวยุโรปที่แต่งงานกับชาวจีนก็ถูกทำร้ายร่างกายเช่นกัน กล่าวคือ เสื้อผ้าของหล่อนและ
ลูก ๆ เด็กชายและกำลังจะถูกข่มขืนจากชาวยุโรปเหล่านั้น ความรุนแรงที่ชาวยุโรปปฏิบัติต่อชาวจีน
ดังกล่าวนี้ทำให้กองทัพเรือ เรือรบ เรือตรวจและทหารมาจากห้องที่อยู่ใกล้เคียง มาระงับเหตุการณ
และในเดือนกันยายนคณะลูกขุนที่ Goulburn ก็ประกาศพันโทษให้แก่ชาวยุโรปทุกคนที่ก่อการ
จลาจลครั้งนั้น ซึ่งหนังสือพิมพ์ Sydney Morning Herald เขียนว่า เป็นการจบเรื่อง
ที่น่าละอายมากสำหรับการจลาจล เช่นนั้น เมื่อเรากลับมาของไม่ค่อยได้ผลในระยะ 10 ปีต่อมา
ดังนั้นการก่อกวนต่อต้านชาวจีนก็ลดน้อยลงไปด้วย

ชาวเยอรมันและอเมริกันถือเป็นชาวต่างชาติอีกกลุ่มหนึ่งที่อพยพเข้ามาในสมัยของ
การตื่นทอง แม้จะมีจำนวนน้อยกว่าชาวจีนก็ตาม ในปี 1857 นี้มีชาวอเมริกัน 4,000 คนใน
รัฐ Victoria เปรียบเทียบกับชาวตะวันออกมีถึง 40,000 คน แม้จะมีจำนวนน้อย
ก็มีอิทธิพลมากเห็นอวีดีชีวิตชาวออสเตรเลียที่เคียว มีจำนวนหลายคนทีเดียวที่มาจากแหล่ง
ซุกทองแคลิฟอร์เนีย และเขาเหล่านั้นมีลักษณะท่าที่แบบคนตามชายแดน เป็นคนที่มีวีดิชีวิตที่
โลกโฉมมุ่งไปข้างหน้า (go-a head ways) และมีลักษณะของความเป็นประชาธิปไตย
ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ ทำให้พวกเขาอาณานิคมเรียกร้องการปกครองตนเองอย่างซาคความ
อดทน มีอุทราหรมที่จะชี้ให้เห็นว่ามีนักซุกทองบางคนซึ่งได้นำเอาทัศนคติเกี่ยวกับชาติพันธุ์ก่อน
สงครามกลางเมือง (pre-Civil War racist attitudes) ได้เป็นเหตุที่มี
อิทธิพลอย่างมากต่อการมีอคติในเรื่องผิวในออสเตรเลีย เช่น การจลาจลต่อต้านชาวจีน
2 ครั้งสำคัญในเขตซุกทองที่ Bendigo ใน ค.ศ. 1854 และที่ Buckland
ในปี 1857 ก็เกิดขึ้นในวันที่ 4 กรกฎาคม ซึ่งเป็นวันคล้ายวันประกาศอิสรภาพของอเมริกา
และการจลาจลที่ Hanging Rock ใน New South Wales
ตอนเหนือก็เป็นสัญลักษณ์ของ "วันที่ 4 ที่มีเกียรติ" (Glorious Fourth) ในปี 1852
ทั้งนี้เพราะคนอเมริกัน 7 คนมีความคิดที่จะเล่นงานชาวจีนอยู่¹⁴

7.3.4 นักชุกทองกับการเมือง (รัฐธรรมนูญ)

ถึงแม้ว่าประสบการณ์ที่มีชาวจีนเข้ามาในท้องที่ชุกทอง ทำให้นักชุกทองซึ่งมีลักษณะนิสัยที่มีความไว้วางใจกันต้องมีความรู้สึกเกลียดชังในเชื้อชาติ แต่ความต้องการของนักชุกทองในเรื่องความเสมอภาค และในเรื่องที่เกี่ยวกับกฎหมายซึ่งมีอยู่ก่อนการค้นพบทองนั้นก็ยังไม่ได้เลิกล้มไป ยังคงดำเนินต่อไป และจะมั่นคงขึ้นโดยเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เช่น ในตอนปลายปี 1854 (กรณี James Scobie ถูกฆ่าตาย เมื่อวันที่ 6 ตุลาคม ค.ศ. 1854) นักชุกทองก็ได้เริ่มณรงค์เพื่อความเสมอภาคในทางการเมืองมาแล้ว นอกจากนั้นในท้องที่ Bleechwerth ใน Victoria ในเดือนตุลาคม ค.ศ. 1855 ผู้ที่เป็นตัวแทนเจ้าแข่ขันเลือกตั้งของนักชุกทองก็สวมเกือกให้ม้าควยรองเท้าที่ทำควยทองคำ และนำขบวนพวกขี่เมาเดินไปตามถนนใหญ่ เพื่อไปชุมนุมกันเพื่อสนับสนุนให้มีการออกเสียง และในระหว่างปี 1856 ได้เกิดมีการก่อตั้งสมาคมปฏิรูปขึ้นทั้งใน Melbourne และ Sydney และในเขตชุกทอง สมาชิกทุกคนได้ร่วมมือกันทำงานเพื่อเรียกร้องให้ผู้ชายมีสิทธิในการออกเสียง เรียกร้องให้มีรัฐสภาที่ถาวร เพื่อไม่ให้เอาทรัพย์สินมาเป็นสิ่งกำหนดคุณสมบัติของสมาชิกรัฐสภาเพื่อเรียกร้องไม่ให้มีการหาสิ่งชกเซย์ให้กับพวก squatters เรียกร้องให้ยกเลิกความช่วยเหลือของรัฐที่มีต่อศาสนา และประการสุดท้ายเรียกร้องให้การศึกษาเป็นแบบทางโลก เป็นการบังคับและไม่ต้องเสียเงิน การเดินขบวนก่อความวุ่นวายเกิดขึ้นในขณะที่มีการประชุมรัฐสภาครั้งแรกภายใต้รัฐบาลปกครองตนเอง ซึ่งจัดขึ้นในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1856 ในการประชุมรัฐสภาแห่งใหม่ทั้งใน Sydney และ Melbourne สมาชิกสภาที่เป็นตัวแทนจากท้องที่ชุกทองเรียกร้องให้แก้ไขรัฐธรรมนูญแบบถอนรากถอนโคน แต่สมาชิกสภาที่ได้มาจากการเลือกตั้งในเขตเมืองเรียกร้องให้มีการแก้ไขแบบให้เสรีภาพแบบค่อยเป็นค่อยไป

ณ สภากลางแห่ง New South Wales ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1858 Henry Parkes ได้สนับสนุนเรื่องความเท่าเทียมกัน เขาจึงสนับสนุนข้อเสนอที่ให้ผู้ชายมีสิทธิในการออกเสียงสำหรับสภากลาง สนับสนุนการกระจายผู้ออกเสียงเพื่อหาตัวแทน

ประชาชนมากกว่าที่จะหาตัวแทนของกลุ่มผู้มีผลประโยชน์ สนับสนุนการออกเสียงแบบลงคะแนน
ในบัตรลับ สนับสนุนการยกเลิกวิธีการที่จะต้องมียกเสียงข้างมาก 2 ใน 3 ในการแก้ไขรัฐธรรมนูญ
และยกเลิกคุณสมบัติ เรื่องทรัพย์สินอันเป็นเครื่องกำหนดสมาชิกของสภาล่าง ดังนั้นจะเห็นได้ว่า
เขาต้องการที่จะทำเพื่อคนหมู่มาก และส่งเสริมงานที่เปิดให้กับผู้ที่มีสติปัญญามากกว่าเปิดให้กับผู้
ที่มีชาติตระกูลหรืออภิสิทธิ์

ปรากฏว่าแนวคิดแบบเสรีนิยมดังกล่าวของชนชั้นกลางทั้งใน **New South Wales**
และใน **Victoria** ถูกต่อต้านอย่างหนักโดยบรรดาพวกเจ้าของที่ดินรายใหญ่ ๆ หรือพวก
squatters ที่ยังคงดำเนินการป้องกัน หลักการอันเป็นตัวแทนของผลประโยชน์ กล่าวคือ
พวกเขาเหล่านั้นต้องการให้สภาทั้งสองเป็นตัวแทนผลประโยชน์ที่สำคัญของสังคมซึ่งได้แก่ผล
ประโยชน์ในเรื่องที่ดิน ผลประโยชน์ของชาวเมือง ผลประโยชน์ของทองคำ และผลประโยชน์
ทางค่านวิชาชีพหรือทางการศึกษา **Donaldson** ได้โต้แย้งในสภาล่างของ **New**
South Wales ว่า การยินยอมต่อข้อเรียกร้องดังกล่าวนั้นจะทำให้สภาล่างกลายเป็น
ข้อสัญญาที่เลวร้าย ที่จะทำลายทรัพย์สินและเสรีภาพซึ่งที่เกิดขึ้นแล้วที่ปารีสเมื่อ ค.ศ.1789
เขาเชื่อว่าข้อเสนอของพวกเสรีนิยมจะเปลี่ยนอาณานิคมที่รุ่งเรืองและร่ำรวยกลายเป็นที่ที่มี
แต่ความอดอยากสิ้นเนื้อประดาตัว และยิ่งทำให้เงินทุนสูญหายไปหมด สำหรับ **Deniehy**
กลับร้องขอสภาล่างแห่ง **New South Wales** ให้มีตัวแทนโดยเฉพาะของมหาวิทยาลัย
Sydney โดยมีความหวังว่า คนที่มีการศึกษาอาจจะทำให้จิตใจของชาวอาณานิคมที่มุ่งแต่
ค่านัตถุณั้นคงจะเบาบางลงแล้วข้อเสนอของเขาก็ต้องตกไป เพราะสมาชิกผู้อื่นไม่เห็นด้วย

อย่างไรก็ตามในระหว่าง ค.ศ.1856-1858 ทั้งใน **New South Wales**
และ **Victoria** พวกเสรีนิยม ประสบความสำเร็จ เพราะสามารถนำเอาหลักการของ
ความเสมอภาคมาใช้ได้ ซึ่งได้แก่ ผู้ชายมีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งลงคะแนนเสียงใช้วิธีลงบัตร-
ลับ กระจายท้องที่ที่ออกเสียง ยกเลิกคุณสมบัติที่ต้องมีทรัพย์สินของสมาชิกสภาล่าง ส่วน
ผลประโยชน์ของผู้มีทรัพย์สินก็ได้รับการคุ้มครอง โดยยินยอมให้มีการออกเสียงแบบหนึ่งคนออก

เสียงใต้อาณานิคม เสียงสภาสูงมีสมาชิกประเภทเสนอชื่อแต่งตั้ง และผู้มีสิทธิออกเสียงสำหรับสภาสูงใน Victoria จะต้องมีกำหนดเรื่องทรัพย์สินจำนวนมากเป็นคุณสมบัติ ผลพลอยได้ของการที่คนกลุ่มใหญ่ปกครองนี้คือการที่รัฐบาลอังกฤษยินยอมตามข้อเรียกร้องของประชาชนในท้องถิ่นที่เห็นว่าจะสนับสนุนข้อเสนอนี้ใน Australian Colonies Government Act และประกาศให้เป็นอาณานิคมแยกต่างหากโดยใช้ชื่อว่า Queensland ในเดือนมิถุนายน ค.ศ.1859 มีการกำหนดกรรมแดนของอาณานิคมแห่งใหม่เป็นที่แน่นอนในเดือนเดียวกันตามกฎสภา อาณานิคมแห่งนี้ได้รับรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นแบบเดียวกับใน New South Wales นั่นคือ Constitution Act ในปี 1856 ซึ่งได้รับการแก้ไขโดย พ.ร.บ. เช่น Electoral Districts Acts ที่ออกมาโดยรัฐสภา New South Wales ระหว่าง ค.ศ.1856-1859

7.4 ผลกระทบจากการค้นพบทองคำ (2)

7.4.1 จำนวนประชากร

ขณะที่สิ่งเปลี่ยนแปลงเหล่านี้กำลังอุบัติขึ้นในสถาบันและค่านิยมในทางการเมือง พื้นฐานทางวัตถุของอาณานิคมก็กำลังเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ระหว่างเดือนธันวาคม ค.ศ.1851 และธันวาคม ค.ศ.1861 จำนวนประชากรทั้งหมดเพิ่มขึ้นจาก 437,665 เป็น 1,168,149 คน ใน Victoria แห่งเดียว ประชากรเพิ่มจาก 97,489 เป็น 539,764 ภายในเวลาที่กล่าวแล้ว ใน South Australia จาก 66,538 เป็น 130,812 ใน Tasmania จาก 69,187 เป็น 89,908 คน ใน Western Australia จาก 7,186 เป็น 15,936 ใน New South Wales จาก 197,265 เป็น 357,362 Queensland มีประชากรถึง 34,367 คน ใน ค.ศ.1861 การเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วไม่ได้เปลี่ยนแปลงสัดส่วนสมัยก่อนพบทองระหว่างผู้มาจากอังกฤษและผู้ที่มาจากยุโรปหรืออเมริกา การเปลี่ยนแปลงที่สำคัญประการหนึ่งคือการทำให้เกิดมีชาวจีนเป็นชนกลุ่มน้อยขึ้น ซึ่งมีจำนวนมากกว่า 24,000 คนใน Victoria

ใน ค.ศ.1861 และมากกว่า 13,000 คนในท้องที่ชุกทองใน Queensland ใน ค.ศ.1877 และก็ยังไม่เปลี่ยนแปลงในสัดส่วนของแคชชิลกับโปรแตสแตนท์ในอาณานิคม เพราะแคชชิลมีประมาณ 23% ของประชากรทั้งหมดใน ค.ศ.1861

7.4.2 ประวัติศาสตร์ของอาณานิคมต่าง ๆ

การค้นพบทองคำมีอิทธิพลอย่างฉะฉานต่อประวัติศาสตร์ของหลายอาณานิคม กล่าวคือ การค้นพบทองคำช่วยยก Victoria จากท้องที่ธรรมดาแห่งหนึ่งของ New South Wales ให้กลายเป็นท้องที่มีฐานะใน 20 ปีต่อมา ถึงกับสามารถแข่งขันกับอาณานิคม เมืองแม่ได้ทั้งในด้านจำนวนประชากร ผลผลิตและความมีเกียรติยศในอังกฤษ ในทางตรงกันข้าม ความล้มเหลวในการค้นพบทองคำใน Tasmania ทำให้ความฝันของผู้ตั้งรกรากเสรีต้องพังทลายลง ความฝันดังกล่าวคือหวังว่า Hobart อาจจะพัฒนาให้เป็นเอเดนแห่งทะเลใต้ แต่แล้ว Hobart และพื้นที่กลายเป็นดินแดนที่เศร้าซึมปราศจากการเอาใจใส่แทนสำหรับ South Australia ก็เช่นกันประสบความล้มเหลวในการพบทองคำ และในตอนเริ่มแรกได้เสียผลประโยชน์ไป โดยสูญเสียประชากร หนึ่งชั้นทำงานเป็นจำนวนมากให้กับเขตชุกทอง ใน Victoria ต่อมาชาว South Australia สามารถหาประโยชน์จากข้อเสียเปรียบดังกล่าวได้ กล่าวคือสภาสูงแห่ง South Australia ออก พ.ร.บ. Bullion Assay Act ในค.ศ. 1852 เป็นการป้องกันการเก็งกำไรในเรื่องทองคำใน Adelaide สิ่งนี้ได้ส่งเสริมการขนส่งสินค้าไปยัง Melbourne และการจ่ายเปลวทองเป็นการตอบแทน สิ่งนี้ได้ชักชวนนักชุกทองชาว South Australia ให้กลับไปยังอาณานิคมพร้อมกับทอง และให้ความมั่นใจแก่ชาวนาควัยการให้ราคาดีกับผลผลิตของชาวนาควัยวิธีนี้ South Australia จึงไม่เพียงแต่พัวพันกับอุปสรรค แต่ยังคงผลประโยชน์เอาจากสถานการณ์ด้วย

7.4.3 การคมนาคมและการขนส่ง

การค้นพบทองคำได้ทำให้การคมนาคมและการขนส่งเจริญขึ้นด้วย ซึ่งได้แก่ การนำเอารถม้าที่มีสปริงมาจากอเมริกา การมีรถไฟระบบไอน้ำ การใช้เรือไอน้ำ และกิจการโทรเลข

หนึ่ง ในเรื่องเกี่ยวกับรถม้าที่มีสปริงสี่ล้อนั้น ก่อน ค.ศ. 1851 รถประเภทนี้ ยังไม่เป็นที่รู้จักกันในออสเตรเลีย นอกจากที่ นครหลวง และแม้ปัจจุบันก็ไม่เป็นที่แพร่หลายใน Sydney แม้แต่ในป่าพวกทำงานในป่าก็ยังต้องใช้ม้าหรือไม้เท้าไปกับรถที่เทียมวัวมีสองล้อ บรรทุกสัมภาระไปตามทางที่ยังไม่ได้เป็นถนน ยังไม่มีถนนหนทาง ที่จะให้รถประเภทสี่ล้อเดินทางไปได้ ในปี 1851 และ 1852 นักชุกของตอนรุ่นแรก ๆ ต้องเดินทางด้วยเท้ากันเป็นร้อย ๆ ไมล์ จาก Sydney หรือ Melbourne ไปยังเขตชุกของ แอพอถึง ค.ศ. 1853 นักชุกของส่วนใหญ่ก็ได้รับความสะดวกสบาย ได้นั่งรถที่มีเบาะและวิ่งไต่รวดเร็ว ผู้มีบทบาทในเรื่องนี้คือ Freeman Cobb และ James Rutherford ซึ่งเป็นชาวอเมริกันที่เพิ่งเดินทางมา รถสี่ล้อของเขาได้ช่วยการเดินทางในป่าได้อย่างมากที่เรียกว่า การเดินทางใช้การเปลี่ยนม้า 5 จุดด้วยกัน ทำให้รถม้าสามารถบรรทุกผู้โดยสาร และส่งข่าวสารได้วันละ 80 ไมล์ทีเดียว ซึ่งรวดเร็วกว่ารถสองล้อเทียมวัวซึ่งใช้เวลาหลายไมล์ในแต่ละสัปดาห์ บริษัท Cobb ได้เริ่มกิจการรถม้ารับบริการตั้งแต่ Melbourne และ เมืองชุกของสำคัญ ๆ ของ Victoria ซึ่งได้แก่ Ballarat และ Bendigo ในปี 1870 ในอาณานิคมทางตะวันออกสามอาณานิคม บริษัท Cobb มีม้าใช้ถึง 6,000 ตัว ต่อ 1 วัน รถม้านี้วิ่งประมาณ 28,000 ไมล์ต่อสัปดาห์ และได้รับเงินประมาณ 100,000 ปอนด์ต่อปีจากการส่งจดหมายให้กับรัฐบาลอาณานิคมต่าง ๆ เป็นเวลาเกือบศตวรรษครึ่งที่ชื่อบริษัท Cobb เป็นที่รู้จักกันดีในออสเตรเลียในนามของ "การเดินทางภายใน (inland travel) แม้ว่า Cobb จะได้ขายกิจการของเขาไปแล้ว เขากลับอเมริกา และได้เป็นสมาชิกสภาของรัฐ Massachusetts และเดินทางไปยังแอฟริกาใต้ใน

ค.ศ. 18๗๐ และสร้างอาณาจักรรุดมาส์ลันด์อีก แต่เขาไปอยู่ที่นั่นได้เพียง 3 ปี ก็เสียชีวิต¹⁵

กล่าวโดยย่อการนำเอารถไฟประเภทนี้มาจากอเมริกาช่วยทำให้การขนส่งระหว่าง Melbourne และ Sydney และเขตซุดทองค้ำเนินไปอย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น ในปีต่อมาคือปี 1854 ได้มีรถไฟระบบไอน้ำออกวิ่งขบวนแรกจาก Williamstown ไปยัง Melbourne ใน ค.ศ. 1855 รถไฟนอกเมืองเริ่มออกวิ่งใน Sydney ในปี 1862 รัฐบาล Victoria สร้างรางรถไฟจาก Melbourne ไปยังเขตซุดทอง Ballarat รางรถไฟนี้ไต่ขยายไปจนถึง Bendigo บนฝั่งแม่น้ำ Murray ใน ค.ศ. 1864 เพื่อถึงภูกลินค้ำชนแกะและข้าวสาลีที่ Riverina และชนแกะที่นำมาจากดินแดนตะวันตกของ New South Wales ตามฝั่งแม่น้ำ Darling และ Murray เพื่อมายังท่าเรือที่ Melbourne มากกว่าที่จะให้ไปที่ Sydney ส่วนกิจการที่เรือไอน้ำก็เริ่มขึ้นในเดือนตุลาคม ค.ศ. 1856 Lord Mayor แห่งลอนดอน เป็นประธานในงานอาหารค่ำ เพื่อเลี้ยงปล่อยเรือไอน้ำที่จะเดินทางไปยัง Istanbul เรือลำนี้เป็นที่คาดหวังว่าจะช่วยย่นระยะทางจากลอนดอนไป Melbourne ได้ถึง 45 วัน และ Lord Mayor ได้ชี้ให้เห็นว่าเรือประเภทนี้จะเดินทางไปถึงและไปจากออสเตรเลียได้ในเวลาที่สั้นที่สุดและในราคาถูกที่สุด ส่วนกิจการโทรเลขนั้นก็ปรากฏว่าในวันที่ 19 ตุลาคม ค.ศ. 1858 กิจการโทรเลขระหว่าง Sydney Melbourne และ Adelaide ก็สำเร็จสมบูรณ์

ดังนั้นการค้นพบทองคำกลายเป็นโอกาสของความก้าวหน้าในทางวัตถุ และความเคลื่อนไหวอย่างเข้มแข็งที่จะนำไปสู่ประชาธิปไตย ความก้าวหน้าทางวัตถุและประชาธิปไตยที่เคียงคู่กันได้ปักเป้าการมองโสดในแง่คัมภีร์เก่า เดือนหรือชาควัฒนธรรม (philistine optimism) ของชาวอาณานิคมออสเตรเลียออกไป¹⁶

เชิงอรรถที่ 7

¹History of the Australian Gold Rush: by those who
were there (Victoria: Lloyd O'Neil Pty. Ltd., 1971), pp. 13-4. และ

Clark, A Short History of Australia, p. 119.

²John Richard Hardy, "The Commissioner's Report," op. cit.,
 pp. 26-7,

³Clark, op. cit., pp. 121-2.

⁴Ibid., pp. 127-8.

⁵Loc. cit.

⁶Ward, Australia, pp. 60-62.

⁷Clark, op. cit., pp. 123-4.

⁸คำกล่าวของ Piddington ปรากฏในหนังสือของ Clark, op. cit.,
 p. 126.

⁹Ibid., p. 129.

¹⁰Ibid., p. 130.

¹¹Loc. cit.

¹²Ward, op. cit., p. 57.

¹³Clark, op. cit., p. 132.

¹⁴Ward, op. cit., pp. 58-9.

¹⁵Ibid., pp. 59-60.

¹⁶Clark, op. cit., p. 137.